

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

8 Ο μαύρος θσός
δανατώνει!

Μυστηριώδεις εξεφηνίσσεις

ΜΕΣΑ σ' έναν ξημεροσκοτεινό δρόμο, δυο άντρες βαδίζουν κουβεντιάζοντας. Είναι υπάλληλοι και γυρίζουν στα σπίτια τους έπειτα από τη δουλειά της ημέρας.

Φαίνονται άησυχοι και ταραγμένοι.

— Δέν έπρεπε νά καθυστερήσουμε τόσο πολύ, λέει ό ένας. Χτές τό βράδυ χάθηκαν δυο συνάδελφοί μας! Δέν είναι πιά σωστό νά κυκλοφορή κανείς τή νύχτα!

— Μά είναι δυνατόν, λέει ό άλλος, νά χάνωνται άνθρωποι έτσι στά καλά καθούμενα, μέ-

σα σέ μία πόλι μέ έκατομμύρια κατοίκους; Είναι άπίστευτο αυτό, κι' όμως...

Πίσω τους, μέσα στό σκοτάδι, παράξενοι ίσκιοι κινούνται ανάμεσα στά δέντρα, πού είναι φυτεμένα από τή μία κι' από τήν άλλη μεριά του δρόμου.

Φορούν μακρυές ρόμπες, πού σαλεύουν στό βραδυνό αεράκι, και τά κεφάλια τους είναι τυλιγμένα μέ μεγάλα σαρίκια!

Γλιστρούν σκυφτά και μέ προφυλάξεις.

Ξαφνικά, οί σαρικοφόροι ίσκιοι ανθρωπώνονται και όρμουν!

Μέσα σέ λίγες στιγμές, ρί-

χνονται πάνω στους δυο διαβάτες, τους αρπάζουν, τους τυλίγουν μ' ένα σκούρο σεντόνι και τους δένουν!

"Επειτα, τους σηκώνουν και τους κουβαλούν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, που περιμένει πιά πέρα.

Τό αυτοκίνητο, που είναι κιόλας γεμάτο από δεμένους ανθρώπους, ξεκινάει άμέσως και χάνεται μέσα στη νύχτα...

Ο σκοτεινός δρομάκος γίνεταί πάλι έρημος και σιωπηλός.

Σ' ένα σπίτι εκεί κοντά, τρεις άνθρωποι είναι καθισμένοι μπροστά σ' ένα ραδιόφωνο και άκουνε με κατάπληξι μιιά έκπομπή. Ο ένας απ' αυτούς είναι νέος με άθλητικό σώμα και φορεϊ γυαλιά. Λέγεται Τζιμ Μπάρτον και είναι δημοσιογράφος.

Δίπλα του είναι καθισμένο ένα ξανθό κορίτσι με όμορφα χαρακτηριστικά και έξυπνα μάτια. Είναι ή "Ελσα, ή γυναίκα του Τζιμ. Είναι λίγους μήνες παντρεμένοι και αγαπούν βαθειά ο ένας τον άλλο.

Πιά πέρα, ξαπλωμένος σέ μιιά πολυθρόνα, είναι ένας μικρόσωμος άντρας, σχεδόν νάνος.. Τά χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι άστεία και ένα χαζό χαμόγελο είναι αδιάκοπα αποτυπωμένο σ' αυτό. Λέγεται Μπιλ Φάκτ, μά είναι πιά γνωστός ως Κοντοστούπης έξ, αίτίας του μικρού άναστήματός του.

Ο Τζιμ παρακολουθεϊ την έκπομπή με τά φρύδια ζαρωμένα. Η "Ελσα έχει άνοιξει

διάπλατα τά μάτια της. Ο Κοντοστούπης σταυροκοπιέται κάθε τόσο και λέει:

— "Ελα, Χριστέ και Παναγιά! "Ελα, Χριστέ και Παναγιά! Τί πράματα είν' αυτά που άκουω; Θεούλη μου!

Ο έκφωνητής του ραδιοσταθμού, λέει μέσα στο ραδιόφωνο:

Παράξενα πράγματα συμβαίνουν τις τελευταίες ήμέρες σ' όλες σχεδόν τις πόλεις της Άμερικής: Εύθόληπτοι και έντιμοι πολίτες εξαφανίζονται μυστηριωδώς στο διάστημα της νύχτας και τά ίχνη τους χάνονται έντελώς: Μολονότι οί εξαφανισθέντες ξεπερνούν τις δέκα χιλιάδες ως αυτή τη στιγμή, ή άστυνομία δέν έχει μπορέσει ακόμα νά εξααθρή κανένα τους!

Πιστεύεται ότι οί εξαφανίσεις αυτές δέν είναι τυχαίες και συμπτωματικές, αλλά ότι είναι σημάδια μιιάς νέας επίθεσης έναντίον του άμερικανικού έθνους!

Τό πιά παράξενο σ' όλη αυτή την ιστορία είναι ότι μερικοί από τους ανθρώπους, που εξαφανίστηκαν, ξαναβρέθηκαν σ' έρημους δρόμους ή στην έξοχή... νεκροί, με τό σώμα σχεδόν άπανθρακωμένο σάν νά τούς είχε χτυπήσει κεραυνός!

Η κυβέρνηση συνιστά στο λαό νά αποφεύγη την κυκλοφορία στους δρόμους στο διάστημα της νύχτας, ώσπου νά διαλευκανθή τό μυστήριο των εξαφανίσεων...

Ο Κοντοστούπης εξακολουθεϊ νά σταυροκοπιέται.

— "Ελα, Χριστέ και Παναγιά! Άλλο κακό μάς θρήκε πάλι! Περνούσαμε τόσο όμορ-

φα και τόσο ήσυχα από τον καιρό που παντρευτήκατε! Νά σκεφθήτε ότι είχα σχεδόν αποφασίσει να... παντρευτώ κι' εγώ! Δεν ξμενε παρά να θρῶ μία γυναίκα δημοφ... σαν έμένα! Και τώρα...

Το τηλέφωνο κουδουνίζει. 'Ο Κοντοστούπης σηκώνει το ακουστικό και λέει:

— Έμπρός! Έδῶ Μπιλ Φάκτ ή Κοντοστούπης! "Ε; Πῶς είπατε; "Οχι! Ποτέ! Δεν έρχομαι κανένα τρόπο! Τί; "Αν φοβάμαι; Ναι, αγαπητέ μου κύριε διευθυντά! Φοβάμαι! Μά, σας λέω, δεν μπορώ νάρθῶ! Δέν... Μην κλείνετε το τηλέφωνο! "Ωχ, Θεέ μου!

'Ο Κοντοστούπης άκουμπάει το τηλέφωνο στη θέσι του και γυρίζει στους δυό φίλους του με δάκρυα στα μάτια.

— Ήταν ό διευθυντής τής έφημερίδος μας, λέει, και θέλει να πάω άμέσως στα γραφεία για να μου άναθήσει μία δημοσιογραφική δουλειά! "Ωρα πού τη διάλεξε! Τί να κάνω; "Αν πάω, θά... έξαφανιστώ κι' εγώ ὅπως τόσοι άλλοι! "Αν δέν πάω, θέ με άπολύσουν από την έφημερίδα! "Αχ, μανούλα μου! Ποῦσαι να δῆς, τί τραβάει ό μοναχογυιός σου!

'Ο Τζιμ χαμογελάει.

— Οί φόβοι σου είναι υπερβολικοί, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει. "Η κατάσταση δέν μπορεί να είναι τόσο επικίνδυνη ὅσο την παράστησε το ραδιόφωνο! Πήγαινε στα γραφεία τής έφημερίδος για να μη χάσης

τη δουλειά σου! "Αν σε άπολύσουν, δέ θά μπορέσης να δουλέψης έπειτα σε καμμία άλλη έφημερίδα!

— Κι' αν πάω, άπαντάει ό Κοντοστούπης, δέ θά δουλέψω ποτέ πιά, γιατί θά... έξαφανιστώ! Θά πάω, Τζιμ! Δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά! "Αν ὅμως έξαφανιστώ ή πεθάνω, θά γίνω... θρυκόλακας και θά πάω να... ρουφήξω το αίμα του διευθυντοῦ τής έφημερίδος μας!

Σηκώνεται ὄρθιος, προχωρεί πρὸς την πόρτα κι' εκεί κοντοστέκεται διστακτικός.

"Επειτα, λέει αποφασιστικά:

— Στο κάτω - κάτω, δέν κινδυνεύω εγώ ὅσο κι' οί άλλοι άνθρωποι! Είμαι ὁ... τρομερός Κοντοστούπης!

Και θγαίνει έξω.

Οί Σαρικοφόροι

'Ο Τζιμ κι' ή "Ελσα, χαμογελοῦν. 'Ο Τζιμ κουνάει το κεφάλι του και λέει:

— 'Ο καημένος ό Κοντοστούπης! Είναι το δειλότερο πλάσμα τοῦ κόσμου! "Όταν άκούση πῶς υπάρχει κανένας κίνδυνος, ή φαντασία του αρχίζει να δουλεύει και μπορεί να πάθῃ... συγκοπή από το φόβο!

Περνάει αρκετή ὥρα. Ξα-

φνικά, τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει πάλι. Ὁ Τζιμ σηκώνει τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός!, λέει.

— Ἐδῶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος!, λέει μιὰ φωνή. Τί διάβολο ἔγινε αὐτὸς ὁ Κοντοστούπης; Ξεκίνησε νάρθη ἢ ἔχει χωθῆ κάτω ἀπὸ κανένα κρεβάτι;

Ὁ Τζιμ ζαρώνει τὰ φρύδια του:

— Πῶς; φωνάζει. Δὲν ἦρθε ἀκόμα; "Εφυγε ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα! "Επρεπε νὰ εἶχε φτάσει στὰ γραφεῖα! Κάτι θὰ τοῦ συνέβη! "Ερχομαι ἀμέσως!

Ἄκουμπάει τὸ ἀκουστικό καὶ γυρίζει στὴν "Ελσα.

— Πηγαίνω νὰ δῶ τί συνέβη! Κάτι θάπαθε ὁ Κοντοστούπης! "Ισως λιποθύμησε ἀπὸ τὸ φόβο του!

Φοράει τὸ σακκάκι του καὶ φεύγει.

— Μὴ βγῆς καθόλου ἔξω "Ελσα!, φωνάζει στὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὴν πόρτα.

* * *

Στὸ μεταξύ, ὁ Κοντοστούπης περπατάει ἔξω μέσα στὴ νύχτα τρέμοντας ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικάει! ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾶ!, μουρμουρίζει. Θεούλη μου, προφύλαξε τὸ δοῦλο σου Κοντοστούπη ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ κάθε... σύγχυση! Κάνε με νὰ μὴν ἐξαφανισθῶ καὶ γίνω... καπνὸς καὶ ἀέρας! Εἶναι κρίμα ἓνας τέτοιος λεβέντης σὰν ἐμένα νὰ χαθῇ ἔτσι σάν... συννεφάκι, σάν... σκόνι! "Αν εἴ-

ναι γραφτὸ μου νὰ πεθάνω, κάνε τουλάχιστον νὰ πεθάνω ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι Χριστιανοὶ καὶ νὰ μὴ χαθῇ γιὰ πάντα τὸ κορμί μου! "Αν ἐξαφανισθῶ, δὲ θὰ θροῦν τὸ κορμί μου γιὰ νὰ μὲ θάψουν! Δὲ θάχω τάφο κι' ἔτσι θὰ γίνω... θρυκόλακας καὶ θὰ τριγυρίζω τὶς νύχτες σάν κολασμένος!

Σταματᾷ ξαφνικά καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Χρι... Χρι... Χριστουλάκη μου!

Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα μισοσκότεινο δρόμο. Μπροστά του, σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων, συμβαίνει κάτι παράξενο. "Ενας μοναχικὸς διαβάτης περπατοῦσε ἀργά, ἐπιστρέφοντας σίγουρα στὸ σπίτι του.

Τέσσερις ἱσκιὲς ἀναπηδοῦν ἀπότομα μέσα ἀπὸ τὴ νύχτα. Φοροῦν μακρυὲς ρόμπες καὶ σαρίκια στὸ κεφάλι.

Ρίχνονται πάνω στὸ διαβάτη, πρὶν αὐτὸς προλάβῃ νὰ ἀντισταθῇ, τὸν τυλίγουν μὲ μιὰ κουβέρτα καὶ τὸν δένουν γοργά.

Ὁ Κοντοστούπης τρέμει τώρα σάν φύλλο πού τὸ χτυπάει ὁ βοριάς. Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ τὰ δόντια του χτυποῦν σάν νὰ τὸν ἔχη πιᾶσει ξαφνικὸς πυρετός.

Ἀπὸ τὸ φόβο του δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὴ θέσι του. Μένει ἐκεῖ ἀκίνητος μέσα στὸ δρόμο, μαρμαρωμένος ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

Τὰ σαγόνια του ἀνοίγουν καὶ κλείνουν, ἀνοίγουν καὶ

κλείνουν σπασμωδικά, χωρίς όμως να θγαίνει από το στήθος του κανένας ήχος.

Ξαφνικά, άκουει θήματα πίσω του. Γυρίζει άποτομα και το αίμα παγώνει στις φλέβες του.

Δυο σαρικοφόροι με μακρυές ρομπες ορμούν εναντίον του!

— Μή!, μουρμουρίζει κλαψάρικα ο Κοντοστούπης. Μή, καλοί μου άνθρωποι! Γιατί θέλετε να μέ... συγχύσετε; Έχουμε τίποτα προηγούμενα μαζί; Μή με πειράζετε, γιατί μπορεί να με πιάση ή καρδιά μου και να θρήτε το μπελᾶ σας! Μή! Νά χαρήτε τά... σαρίκια σας!

Μά οι δυο σαρικοφόροι ρίχνονται πάνω του, σηκώνοντας ψηλά μιὰ κουβέρτα για να τυλίξουν τὸν Κοντοστούπη!

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει ὁ νάνος.

Καὶ κάνει δυὸ θήματα πίσω. "Ετσι, ἡ κουβέρτα περνᾷ ἐπὶ πάνω ἀπὸ κεφάλι του χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξη! Οἱ δυὸ σαρικοφόροι χάνουν τὴν ἰσορροπία τους, κυλιοῦνται χάμω καὶ μπερδεύονται στὴν κουβέρτα.

Σαστισμένοι καὶ μὴν ξέροντας ὅτι ἡ λεία τους εἶχε ξεφύγει, ἀρχίζουν νὰ παλεύουν χάμω καὶ νὰ χτυποῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μέσα στὸ σκοτάδι!

Ὁ Κοντοστούπης τοὺς κυττάζει γιὰ μερικές στιγμές κατὰπληκτος, μὴν πιστεύοντας στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ εὐνοια τῆς τύχης.

"Επειτα, θυμᾶται πὼς ἔχει.. πόδια καὶ πὼς μόνο αὐτὰ μποροῦν νὰ τὸν σώσουν!

Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ καμαρώσῃ καὶ νὰ καυχῇ γιὰ τό... κατόρθωμά του!

Φουσκώνει τὸ στήθος του καὶ λέει στοὺς δυὸ σαρικοφόρους πὺ ἐξακολουθοῦν νὰ παλεύουν:

— Εἶστε τυχεροὶ πὺ δὲ σᾶς ἄρπαξα στὰ χέρια μου! Θᾶ σᾶς ἐστιθᾶ σάν... λεμόνια! Δὲν ξέρατε φουκαράδες πὼς εἶχατε νὰ κάνετε μὲ τόν... τρομερὸ Κοντοστούπη, τόν... κοντύτερο καὶ δειλότερο ἥρωα ὄλων τῶν ἐποχῶν!

Καὶ γυρίζει νὰ φύγῃ.

Μαρμαρώνει ὅμως πάλι ἀπὸ τὸ φόβο του.

Σαρικοφόροι ξεπροβάλλουν ἀπὸ παντοῦ καὶ γεμίζουν τὸ δρόμο!

Ὁ Κοντοστούπης... μεταμφιέζεται!

Β 'ΑΔΙΖΟΥΝ ὅλοι πρὸς τὸ μέρος, ὅπου θρίσκεται ὁ Κοντοστούπης κι' οἱ δυὸ ἄλλοι σαρικοφόροι, πὺ δὲν ἔχουν σταματήσει οὔτε στιγμὴ νὰ γρονθοκοποῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο!

Ἡ καρδιά τοῦ νάνου χορο-

πηδάει τρελλά και ή ανάσα του πιάνεται.

Τί νά κάνη; Νά φύγη δέν μπορεί, γιατί ό δρόμος είναι φραγμένος κι' από τή μιá κι' από τήν άλλη μεριά από δέκα τουλάχιστον σαρικοφόρους!

Νά μείνη; Θά τόν σκοτώσουν ή τουλάχιστον θά τόν αϊχμαλωτίσουν!

Σίγουρος πώς τό τέλος του πλησιάζει γοργά, ό Κοντοστούπης αρχίζει νά κάνη τήν προσευχή του:

«Πάτερ ήμῶν, ό έν τοῖς οὐρανοῖς...»

Καί τότε τοῦ ἔρχεται μιá ἔμπνευσι. Μιá τρελλή ἔμπνευσι.

Σκύβει στούς δυό ανθρώπους, πού παλεύουν πάντα χάμω, ἀρπάζει τό σαρίκι τοῦ ἑνός καί τό... φορεῖ στό κεφάλι του!

—Πρώτη φορά στή ζωή μου φορῶ σαρίκι!, μουρμουρίζει. Ἐλπίζω νά... μοῦ πηγαίνει, νά μέ κάνη πιό ὁμορφο!

Σκύβει ἔπειτα, μαζεύει τήν κουβέρτα, πού εἶναι τώρα πεσμένη χάμω δίπλα στούς δυό σαρικοφόρους, καί τήν τυλίγει γύρω στό κορμί του σάν ρόμπα!

Εἶναι τώρα ὁμοιος μέ τούς ἄλλους σαρικοφόρους, μόνο πού τό ἀνάστημά του εἶναι πολύ πιό κοντό!

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται στίς μύτες τῶν παπουτσιῶν του γιά νά ψηλώσῃ λικάκι.

Τήν ἐπόμενη στιγμή, οἱ σαρικοφόροι τόν ἔχουν περικυκλώσει ἀπό παντοῦ. Δέν τόν

προσέχει ὅμως κανένας τους.

Τά μάτια ὄλων εἶναι καρφωμένα στούς δυό ἄντρες πού παλεύουν χάμω.

— Ἀμπουλά χαμί!, λέει ἕνας.

— Ἀμπουλά χαμί!, ξαναλένε ὅλοι οἱ ἄλλοι.

— Ἀμπουλά χαμί!, λέει κι' ό Κοντοστούπης χωρίς νά ξέρη τί σημαίνουν οἱ λέξεις αὐτές.

Οἱ δυό σαρικοφόροι παρατοῦν ό ἕνας τόν ἄλλο καί σηκώνονται.

Ἀρχίζουν νά μιλοῦν, κι' οἱ δυό μαζί σέ μιá γλώσσα ἀκατανόητη γιά τόν Κοντοστούπη μά οἱ ἄλλοι τοὺς σπρώχνουν μέ ἄγριες σιγανές κραυγές.

Ὅλοι μαζί, μέ τόν Κοντοστούπη στή μέση, προχωροῦν πρὸς ἕνα ἄχτιστο οἰκόπεδο, ὅπου εἶναι σταματημένο ἕνα πολύ μεγάλο, σκεπαστό φορτηγό αὐτοκίνητο.

Μπαίνουν μέσα καί ό Κοντοστούπης μέ δυσκολία συγκρατεῖ μιá κραυγή φρίκης καί τρόμου.

Στό φῶς ἑνός μικροῦ ἡλεκτρικοῦ γλόμπου, πού εἶναι κρεμασμένος στό ταβάνι τοῦ αὐτοκινήτου, βλέπει δεκάδες ἄντρες καί γυναῖκες δεμένους μέ σκοινιά καί φιμωμένους, ξαπλωμένους στό πάτωμα τόν ἕνα πάνω στόν ἄλλο!

—Τώρα καταλαβαίνω!, σκέπτεται ό νάνος. Ἐτσι ἐξαφανίζονται τόσοι καί τόσοι ἄνθρωποι! Τούς ἀρπάζουν οἱ σαρικοφόροι καί τοὺς πηγαίνουν... πού τοὺς πηγαίνουν,

ἀλήθεια; Πού θὰ μὲ πᾶνε καὶ μένα; Χριστοῦλή μου!...

Κάθεται σιωπηλὸς σὲ μιὰ γωνιά τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ ξεκινάει ἀμέσως.

Στὰ πόδια του, οἱ αἰχμᾶλτοι θογγοῦν, ἐνῶ γύρω του οἱ ἄλλοι σαρικοφόροι φλυαροῦν στὴν ἀκατανόητη γλῶσσά τους.

“Ενας ἀπ’ αὐτοὺς λέει εὐθυμα στὸν Κοντοστούπη:

— Καλὲμ ἀχί!

“Ο νάνος νομίζει πὼς πρέπει νὰ θάλλῃ τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά!, κάνει. Καλὲμ ἀχί! Χά, χά, χά!

“Ο σαρικοφόρος ἀγριεύει. Τὰ μάτια του πετοῦν σπithes.

Χώνει τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὴ ρόμπα του καὶ τραβάει ἓνα... μαχαίρι, ἓνα ἀπαίσιο, κοφτερὸ μαχαίρι μὲ γυριστὴ λεπίδα!

Κρῦος ἰδρώτας λούζει τὸν Κοντοστούπη. “Η καρδιά του κλωστᾷ σάν... τρελλὸ μουλάρι μέσα στὸ στήθος του! Τὰ μάτια του θολώνουν ἀπὸ τὸ φόβο. Σάν μέσα σὲ ὁμίχλη, βλέπει τὸ σαρικοφόρο νὰ σηκώνῃ ψηλὰ τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ!

Μὰ τὴν τελευταία στιγμή, ἓνας ἄλλος σαρικοφόρος πιάνει τὸ χέρι μὲ τὸ μαχαίρι κι’ ὁ φίλος μὲς σώζεται!

Δὲν μπορεῖ ὅμως ν’ ἀντέξῃ περισσότερο στὴ δυνατὴ συγκίνησι πού δοκίμασε. Τὰ μάτια του ἀνοιγοκλείνουν γοργά, τὰ χεῖλη του τρέμουν, ἔνα σκοτάδι τὸν τυλίγει καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του!

“Ο Μαῦρος Θεὸς
Θανατώνει!

Στὸ μεταξύ, ἡ “Ελσα, καθισμένη στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ της, περιμένει μὲ ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή τοῦ Τζίμ. “Ανησυχεῖ πολὺ γιὰ τὸν Κοντοστούπη.

Λιποθύμησε ἄρα γε ἀπλῶς ὁ μικρὸς σωμας φίλος τους στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ φόβο του ἢ «ἐξαφανίστηκε» κι’ αὐτὸς ὅπως τόσοι ἄλλοι;

“Η “Ελσα προσπαθεῖ νὰ διαβάσῃ ἓνα μυθιστόρημα γιὰ νὰ διώξῃ τὶς ὀδυνηρὲς αὐτὲς σκέψεις, μὰ δὲν μπορεῖ. Τὸ μυαλὸ της γυρίζει καὶ ξανά-γυρίζει ἐπίμονα στὸ δειλὸ καὶ ἀδύναμο Κοντοστούπη, μὲ τὴ φοβισμένη ψυχὴ.

Ξαφνικά, ἀνασκιρτάει καὶ τὰ μάτια της λάμπουν ἀπὸ ἐλπίδα.

“Ακούει ἐλαφρὰ θήματα ἔξω, στὴ θεράντα.

— “Εσὺ εἶσαι, Τζίμ; φωνάζει.

Δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντησι.

— “Εσὺ εἶσαι, Κοντοστούπη; ξαναφωνάζει.

Καὶ πάλι καμμιά ἀπάντησι. Σηκώνεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα τῆς θεράντας, μὰ σταματᾷ ἀπότομα. “Ακούει τώρα ἄλλα θήματα μέσ’ ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἀπὸ τὸ χῶλ!

Μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία τὴν

κυριεύει. Ξαφνικά, καθώς στέκεται εκεί άναποφάσιστη, ή πόρτα που όδηγεί στη θεράντα κι' ή πόρτα που όδηγεί στο χώλ άνοίγουν και δυό... σαρικοφόροι μπαίνουν μέσα!

Πρίν ή "Ελσα προλάβη νά φωνάξη, όρμουν έπάνω της, την άρπάζουν, της φιμώνουν τό στόμα μ' ένα μαντήλι, της δένουν τά χέρια μ' ένα σκοινάκι και την κουβαλούν έξω!

Διασχίζουν γοργά τόν κήπο του σπιτιού, θγαίνουν στο δρόμο και τη ρίχνουν στο έσωτερικό ενός μεγάλου φορτηγού αυτοκινήτου, πάνω από δεκάδες άλλους αίχμαλώτους!

"Η "Ελσα κυτάζει γύρω της. Δέκα τουλάχιστον σαρικοφόροι θρίσκονται μέσα στο αυτοκίνητο. Τά πρόσωπά τους είναι μελαψά και άγρια και τά μαύρα πάτια τους την κυττάζουν με μιάν έκφρασι άπερίγραπτης κακίας.

"Ενας όμως άπ' αυτούς δέ μοιάζει και τόσο με τούς άλλους. Τό πρόσωπό του δέν είναι άγριο. Είναι μάλλον κωμικό και φοβισμένο. Και είναι σάν γνωστό...

«Θεέ μου!, σκέπτεται ή "Ελσα. Είναι ό... Κοντοστούπης! Τί γυρεύει μαζί τους ό Κοντοστούπης; Δέν είναι αίχμαλώτος τους, άλλοιώς θά ήταν δεμένος και φιμωμένος όπως όλοι οι άλλοι!»

Μιά φριχτή σκέψι περνάει από τό μυαλό της "Ελσας: Είναι δυνατόν νά είναι ό Κοντοστούπης συνένοχος των έγκληματικών αυτών ανθρώπων

μέ τά σαρίκια; Είναι δυνατόν νά είναι ό Κοντοστούπης μέλος της δολοφονικής αυτής συμμορίας απαγωγέων;

Τήν ίδια στιγμή, ό Κοντοστούπης, που έχει συνέλθει στο μεταξύ από τη λιποθυμία του, βλέπει και άναγνωρίζει τό κορίτσι.

«'Η "Ελσα!, σκέπτεται ό νάνος. Αίχμαλώτη των σαρικοφόρων! Γιατί τό έκανες αυτό Θεούλη μου; Γιατί δέν τούς έκοβες τά χέρια όταν τά άπλώναν για νά πιάσουν την "Ελσα; Και... τί θά γίνω έγώ; Άργά ή γρήγορα, θά καταλάβουν πώς δέν είμαι δικός τους και θά μέ... γδάρουν ζωνταιό από τη λύσσα τους! Χριστουλάκη μου, θάλε τό χεράκι σου πριν μέ... πιάση ή καρδιά μου και πάθω τίποτα!»

Άπό ένα παραθυράκι που είναι δίπλα του, ό Κοντοστούπης βλέπει τώρα πώς τό αυτοκίνητο έχει βγή από την πόλι και τρέχει όλοταχώς πάνω σ' έναν έξοχικό ασφαλτοστρώμένο δρόμο.

Άπό τη μιά κι' από την άλλη μεριά του δρόμου, άπλώνονται δάση και, πιό πέρα, ύψώνονται λόφοι και βουνά.

Τό αυτοκίνητο στρίβει δεξιά κι' ακολουθεί τώρα ένα στενότερο και ανώμαλο δρόμο, που άνεβαίνει στην πλαγιά ενός βουνού.

Έκεί, μπαίνει από την αλόπορτα ενός άγροκτήματος και σταματάει πιό πέρα, μπροστά σ' ένα χαμηλό κτίριο.

Οί σαρικοφόροι πηδούν έξω από τὸ αὐτοκίνητο κι' ὁ Κοντοστούπης τοὺς ἀκολουθεῖ.

“Ενας ἀπ' αὐτοὺς λέει κάτι στὴν ἀκατανόητη γλῶσσα τους καὶ ἀρχίζουν ὅλοι νὰ τραβοῦν έξω τοὺς αἰχμαλώτους καὶ νὰ τοὺς σπρώχνουν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κτιρίου.

Τοὺς μπάζουν μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἵθουσα, πού εἶναι ἐντελῶς ἀδεια ἀπὸ κάθε ἐπιπλο. Ἐκεῖ, τοὺς λύνουν καὶ τοὺς θγάζουν τὰ φίμωτρα.

“Ενας ἀπὸ τοὺς σαρικοφόρους λέει στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα:

— Θὰ κατεβῆτε τώρα στὸ ναὸ τοῦ Μαύρου Θεοῦ καὶ θὰ γίνετε ὅλοι ἀφοσιωμένοι πιστοὶ του! Προσέξτε ὅμως! Ὁ Μαῦρος Θεὸς θανατώνει ἐκείνους πού ἀντιστέκονται στὴ θέλησί του!

— Παναγίτσα μου!., μουρμουρίζει μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Κοντοστούπης. Ὁ Μαῦρος Θεὸς θανατώνει! Χάθηκα! Ὅταν καταλάβουν πὼς εἶμαι μεταμφιεσμένος, θὰ βάλουν τὸ Μαῦρο Θεὸ νὰ με σκοτώσῃ!

Κάποιος τὸν σπρώχνει ἀπὸτομα, λέγοντάς του κάτι στὴ γλῶσσα τῶν σαρικοφόρων.

Ὁ Κοντοστούπης ἀναπηδαῖ τρομαγμένος καὶ προχωρεῖ μαζί με τοὺς ἄλλους πρὸς ἓνα ἀνοιγμα, πού εἶχε σχηματισθῇ ἀθόρυβα στὸ πάτωμα.

Αἰχμαλῶτοι καὶ σαρικοφόροι κατεβαίνουν μιὰ σκάλα, διασχίζουν ὑπόγειους διαδρόμους καὶ μπαίνουν μέσα σ' ἓ-

“Ενας σαρικοφόρος πλησίασε τὸν Κοντοστούπη μ' ἓνα μαχαίρι...

ναν ἀπέραντο ὑπόγειο ναὸ με πανύψηλο ταβάνι.

Στὸ βάθος τοῦ ναοῦ εἶναι στημένο ἓνα θεώρατο ἀγαλμα στολισμένο με χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια. Παριστάνει ἓνα γίγαντα με γάλη κοιλιά καὶ με ἀγριο κτηνῶδες πρόσωπο. Στὸ μέτωπό του ἔχει ἓνα ὀγκῶδες πολύτιμο πετράδι, πού λάμπει παράξενα.

Ὁ ἀέρας ἐκεῖ μέσα εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀναθυμιάσεις. Ἐνα γλυκὸ καὶ διαπεραστικὸ ἄρωμα κάνει τὰ ρουθούνια

τοῦ Κοντοστούπη νὰ ἀνοίγο-
κλείουν ἀπὸ εὐχαρίστησι, ἐ-
νῶ τὰ μάτια του κυττάζουν
ἐκπληκτὰ ἐκατοντάδες ἀν-
θρώπους, ποὺ καθισμένοι κα-
τάχαμα σαλεύουν τὰ κορμιά
τους μπρὸς - πίσω μουρμουρί-
ζοντας προσευχές.

«Ένας σαρικοφόρος ιερέας
πηγαίνει μπρὸς στὸ ἁ-
γαλμα, ρίχνοντας ἀρωματικά
ξύλα καὶ λιθάνια μέσα σὲ ἁ-
σημένα μαγκάλια μὲ ψηλὰ
πόδια. Μὲ θαθεῖα, μουσικὴ
φωνὴ λέει κάθε τόσο στὴν ἀγ-
γλικὴ γλῶσσα:

— Μαῦρε Θεέ! Εἶσαι μεγάλ-
λος! Εἶσαι δυνατός! Εἶσαι ὡ-
ραῖος! Ἐμεῖς εἴμαστε σκου-
λήκια μπροστά σου! Ἡ θέλη-
σί σου εἶναι θέλησί μας καὶ
ἡ ἐπιθυμία σου ἐπιθυμία μας!

Ἐκατοντάδες στόματα ἐ-
παναλαμβάνουν τὰ λόγια τοῦ
ιερέως ποὺ συνεχίζει:

— Εἴμαστε πρόθυμοι καὶ νὰ
σκοτώσουμε ἀκόμα ἄρκει νὰ
μᾶς τὸ ζητήσης ἐσύ! Δὲν ἔ-
χεις παρὰ νὰ διατάξης καὶ
δεχόμαστε νὰ σκοτώσουμε ἁ-
κόμα καὶ τὴ μητέρα μας ἢ
τὰ παιδιά μας!

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἵναι καθι-
σμένοι χάμω ξαναλένε τίς
φράσεις αὐτές, ποὺ δείχνουν
πόσο ὑποταγμένη εἶναι ἡ ψυ-
χή τους κι' ἡ θέλησί τους στὴ
θέλησι τοῦ Μαύρου Θεοῦ!

Μόνο ἓνας ἐπαναστατεῖ γιὰ
τὰ φριχτὰ αὐτὰ λόγια. Εἶναι
ἓνας ἡλικιωμένος ἄντρας μὲ
ψαρὰ μαλλιά. Τινάζεται ὀρθι-
ος καὶ φωνάζει:

— Ποτέ! Δὲ θὰ θυσιάσω τὰ

παιδιά μου γιὰ ἓναν ψεύτικο
θεό!

Ὁ ιερέας, μὲ τὸ πρόσωπο
συσπασμένο ἀπὸ λύσσα, γυρί-
ζει πρὸς τὸ ἄγαλμα.

— Τιμώρησέ τον, Μαῦρε
Θεέ! Κεραυνοδόλησέ τον!

Μιά τεράστια ἀστραπή ἁ-
ναπηδάει ἀπὸ τὸ μεγάλο πε-
τράδι, ποὺ εἶναι στὸ μέτωπο
τοῦ ἀγάλματος, καὶ πηγαίνει
κι' ἀγγίζει στὸ στήθος τὸν ἡ-
λικιωμένο ἄντρα ποὺ εἶχε ἐ-
παναστατήσει!

Ὁ ἄνθρωπος πέφτει μὲ τὸ
σῶμα καρβουνιασμένο, ὅταν
νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει πραγμα-
τικὸς κεραυνός!

Ὁ Κοντοστούπης πετάει
στοὺς οὐρανούς!

ΟΙ σαρικοφόροι
πηγαίνουν κοντὰ στὸ νεκρό,
τὸν σηκώνουν καὶ θγαίνουν ἔ-
ξω.

Τοῦ Κοντοστούπη τοῦ ἔχει
κοπῇ ἡ ἀνάσα. Τὰ μάτια του
εἶναι σχεδὸν πεταγμένα ἀπὸ
τίς κόγχες τους καὶ τὰ χεῖλη
του ἔχουν χάσει τὸ χρῶμα
τους καὶ τρέμουν νεύρικά.

«Εἶμαι χαμένος!, μουρμου-
ρίζει. Ὁ φουκαρᾶς αὐτὸς μιά
κουθέντα εἶπε καὶ τὸν ξέκανε
ὁ Μαῦρος Θεός! Σκέψου
τί θὰ πάθω ἐγὼ ἂν καταλάβ-
θουν πὼς δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς
δικούς του!...»

Κυττάζει γύρω γιὰ νὰ θρῇ
κανένα μέρος νὰ κρυφτῇ. Βλέ-
πει σὲ μίαν γωνιά ἓνα ναργι-
λὲ ἀκουμπισμένο χάμω.

«Νὰ μιά καλὴ εὐκαιρία,

σκέπτεται. Θά πάω ἐκεῖ χάμω καί θά κάνω πῶς καπνίζω ναργιλέ! "Ετσι κανέννας δὲ θά μὲ ὑποψιάσῃ!"

Πηγαίνει πραγματικά ἐκεῖ καθέται σταυροπόδι χάμω καὶ ἀρχίζει νὰ καπνίζῃ τὸ ναργιλέ.

Μόλις τραβάει τὶς πρῶτες ρουφηξιές, ζαλίζεται. Τὸ μυαλό του θολώνει. "Ἐχει τὴν ψευδαίσθησι πῶς ταξιδεύει στὸν οὐρανὸ μὲ μιὰ ἀσημένια θαρκούλα μὲ μεταξωτὰ πανιά. Ἡ θαρκούλα σκίζει ἀπ᾽ ἀλά ἄσπρα σύννεφα; πού εἶναι σάν φτιάγμένα ἀπὸ πούπουλα. Πάνω ἀπὸ τὴ θαρκούλα ἀσημένια καὶ χρυσὰ ἄστρα χορεύουν τραγουδώντας γλυκά!

«Τώρα μάλιστα!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης μορφαζοντας κωμικά. Οὔτε Μαῦρος Θεός οὔτε σαρικοφόροι! Τοὺς ξέφυγα μιὰ χαρά! Νομίζουν οἱ θλάκες πῶς μπόρουν νὰ μὲ κρατήσουν αἰχμάλωτο ἐμένα, τὸν τρομερὸ Κοντοστόυπη! Διηλαδή, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε; εἶναι... τυχεροὶ ποὺ τοὺς ξέφυγα! "Ἀν ἔμενα λίγο ἀκόμα, θά ἔχανα τὴν ὑπόμονή μου καὶ τοὺς... στραπατσάριζα! Θάρπαξα τὸ Μαῦρὸ Θεό τους καὶ θά τὸν ἔκοβα στὰ δυό!... Κῦττα ἐκεῖ! "Ἐνα ὠραῖο ρόδινο σύννεφάκι μὲ ἔνα ἄστράκι στὴ μέση! Θά τὸ πιάσω..."»

Καὶ ὁ Κοντοστούπης ἀπλώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ... σύννεφάκι. "Ἐνας σαρικοφόρος τὸν βλέπει καὶ πηγαίνει κοντά του. Στέκεται

πίσω του καὶ στήνει τὸ αὐτί του.

«"Ἀχ!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Μοῦ ξέφυγε τὸ σύννεφάκι! Δὲν πειράζει ὅμως... Θά πιάσω ἐκεῖνο τὸ ἄστρο..."»

Ἀκούγοντάς τον νὰ μιλάῃ στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, ὁ σαρικοφόρος καταλαβαίνει πῶς ὁ Κοντοστούπης ἦταν ἕνας κατάσκοπος! Τραβάει τὸ μαχαίρι του κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸν χτυπήσῃ.

«Νά ἔνα ἀγγελοῦδι!, συνεχίζει ὁ Κοντοστούπης. Θά σὲ πιάσω, ἀγγελοῦδι μου! Ποῦ θά μοῦ πᾶς!»

Γυρίζει κι' ἀπλώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ ἀνυπαρκτὸ ἀγγελοῦδι. Ἀντὶ γιὰ τὸ ἀγγελοῦδι ὅμως, πιάνει τὰ πόδια τοῦ σαρικοφόρου καὶ τὰ τραβάει, ρίχνοντάς τον χάμω.

Κατρακυλοῦν κι' οἱ δυὸ πάνω στὸ πάτωμα, ἀνταλλάσσοντας κλωτσιές καὶ γροθιές!

«Σ' ἔπιασα... ἀγγελοῦδι!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Γιατὶ ὅμως μὲ κλωτσᾷς ἔτσι; Δὲ σκοπεύω νὰ σοῦ κάνω κακό! Θέλω μόνο νὰ... τραγουδήσῃς λιγάκι γιὰ μένα! "Ωχ! "Ωχ!"»

Ὁ σαρικοφόρος τοῦ δίνει γροθιές στὸ στομάχι, κάνοντας τὸν Κοντοστούπη νὰ τὸν παρατήσῃ. Ξαπλώνει τὸ νάνο χάμω, ἀκουμπᾷ τὸ γόνατό του στὸ στήθος του καὶ σηκώνει ψηλὰ τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ!

Τὴν ἴδια στιγμή, συμβαίνουν δυὸ πράγματα. Ὁ Κοντοστούπης συνέρχεται. Τὸ μάτι του ξεθολώνει καὶ βλέπει

τὸ γυαλιστερό μαχαίρι νὰ καταβαίνει πρὸς τὸ λαιμὸ του. Βλέπει ἐπίσης ἕνα ἄλλο χέρι νὰ πιάνει τὸ χέρι τοῦ σαρικοφόρου καὶ νὰ τὸ σταματᾷ καὶ ἀκούει μιὰ φωνὴ νὰ λέη κάτι σὲ μιὰν ἄγνωστη γλῶσσα.

Ὁ σαρικοφόρος σηκώνεται, θάζει τὸ μαχαίρι κάτω ἀπὸ τὴ ρόμπα του, ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιά στὸν Κοντοστούπη καὶ παραμερίζει.

Μπροστὰ στὸ νάνο στέκεται τώρα ὁ ἱερέας τοῦ Μαύρου Θεοῦ.

— Δὲν εἶσαι ἀπὸ τοὺς δικούς μας!, τοῦ λέει αὐστηρὰ στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Πῶς, λοιπόν, εἶσαι ντυμένος ἔτσι καὶ πῶς ἔβρεθες ἐδῶ μέσα;

Ὁ Κοντοστούπης ἔχει σχεδὸν καταπιῇ τὴ γλῶσσα του ἀπὸ τὸ φόβο του. Προσπαθεῖ ν' ἀπαντήσει:

— Δέν... δέν... δέν... δέν...

— Εἶσαι κατάσκοπος!, φωνάζει ὁ ἱερέας. Εἶσαι κατάσκοπος καὶ θὰ πεθάνης χτυπημένος ἀπὸ τὸν κεραυνὸ τοῦ Μαύρου Θεοῦ!

Ἡ γλῶσσα τοῦ Κοντοστούπης λύνεται.

— Ὁχι, καλέ μου!, λέει γοργά. Ὁχι, χρυσέ μου! Ἐμένα θὰ σκοτώσῃ ὁ Μαῦρος Θεὸς ποὺ τὸν... ἀγαπᾷ; Κανένας δὲν τὸν λατρεῖ ὅπως ἐγώ! Εἶδες τί... ὁμορφος ποὺ εἶναι; Κύττα μάτια! Κύττα μαλλιά!

— Σκασμός!, φωνάζει ὁ ἱερέας. Μολύνεις τὸ θεὸ προφέροντας καὶ τὸν ὄνομα τοῦ ἀκόμα! Εἶσαι ἕνα σκουληκι...

— Ναί!, τὸν διακόπτει ὁ Κοντοστούπης. Εἶμαι ἕνα... σκουληκι! Ἐνα μικρὸ σκουληκι! Ἐνα τόσο δα σκουληκάκι! Δὲν θὰ καταδεχθῇ ὁ Μαῦρος Θεὸς νὰ μὲ κεραυνοβολήσῃ! Θὰ πάη χαμένος ὁ κεραυνὸς του! Τί νὰ σκοτώσῃ ἀπὸ μένα; Εἶμαι λιγώτερο ἀπὸ μοσὴ μερίδα! Τὸ μόνο ποὺ θὰ καταφέρῃ εἶναι νὰ θρῇ... τὸν μπελᾶ του ἀπὸ τὴν ἀστυνομία!

— Σκασμός!, λέει πάλι ὁ ἱερέας. Θὰ πεθάνης!

Καὶ γυρίζει πρὸς τὸ γιγάντιο ἀγαλμα. Σηκώνει τὰ χέρια του καὶ μουρμουρίζει μιὰ προσευχή.

Ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Μαύρου Θεοῦ ἀναπηδάει μιὰ ἀστραπή!...

Ὁ Ἰπτάμενος
Ἀνθρώπος

ΤΗ Νέα Ὑόρκη, ὁ Τζιμ Μπάρτον γυρίζει στὸ σπίτι του, βαθειὰ πικραμένος καὶ λυπημένος γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Κοντοστούπης.

Μπαίνει στὸ σπίτι καὶ φωνάζει:

— Ἐλσα! Δὲν μπόρεσα νὰ ἐρῶ ἀκόμα τὸν Κοντοστούπη!

Δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντησι κι' αὐτὸ τοῦ φαίνεται περὶεργο. Εἶχε ἀφήσει τὴν Ἐλσα στὸ σπίτι, φεύγοντας. Γιατί, λοιπόν, δὲν ἀπαντᾷ στίς φωνές του;

Μὲ γοργές, ἀνήσυχες κινήσεις, περνᾷ ἀπὸ δωμάτιο σὲ

δωμάτιο φωνάζοντας τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του.

Μὰ ἡ "Ελσα δὲ θρίσκειται μέσα στο σπίτι!

Ἡ ἀγαπημένη του ἔχει ἐξαφανιστῇ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ πίσω της κανένα ἴχνος. Τί ἔχει γίνει; Ποῦ θρίσκειται;

Ὁ Τζιμ πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σκεπάζει μὲ τὶς παλάμες του τὸ πρόσωπό του. Τὸ χτύπημα εἶναι μεγάλο! Ὁ καλύτερος φίλος του καὶ ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα χάθηκαν μέσα σὲ λίγη ὥρα!

Χάθηκαν καὶ ὁ Τζιμ δὲν ξέρει τί τοὺς συνέβη, ποῦ θρίσκονται ἂν εἶναι νεκροὶ ἢ ζωντανοί!

Στὴν ἀπόγνωσί του, μOUR-μOURίζει:

— Πρέπει νὰ κινηθῶ! Πρέπει νὰ δράσῃ ὁ... Ὑπεράνθρωπος! Πῶς ὅμως; Δὲν ἔχω κανένα στοιχείο ποῦ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ, κανένα σημάδι ποῦ νὰ μοῦ δείξῃ ποῦ μπορῶ νὰ τοὺς θρῶ! Πρέπει νὰ δράσω ὁμῶς!

Σηκώνεται ἀποφασιστικά καὶ κάνει κάτι παράξενο.

Βγάζει τὰ γυαλιά του καὶ τὰ βάζει στὴν τσέπη του. Βγάζει τὸ κοστούμι του, τὸ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὸ φορεῖ πάλι.

Εἶναι τώρα ἀλλόκοτα ντυμένος. Τὸ κοστούμι του, ποῦ εἶναι ἐπιτηδες φτιαγμένο ἔτσι, ἔχει γίνει μιὰ κόκκινη ἐφαρμοστὴ στολὴ μὲ μιὰ μικρὴ ἄσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μὲ χρυσοὶ κλωστοὶ ἕνα «Υ».

Εἶναι τὸ σημά τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τοῦ μεγαλείτερου ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν! Κι' ὁ Τζιμ Μπάρτον, ὁ δημοσιογράφος, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀτρόμητο, τὸν ἀνίκητο, τὸν καταπληκτικὸ Ὑπεράνθρωπο! (*)

(*) Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι καταπληκτικὰ δυνατός. Τὰ μπράτσα του, μυῶδη καὶ νευρώδη, μποροῦν νὰ τσακίσουν μὲ γροθιὲς ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἐνὸς τάνκ! Ἡ ἀντοχὴ του εἶναι ἀπίστευτη. Τὸ σῶμα του εἶναι τόσο σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλαστικό, ὥστε οὔτε τὰ πιὸ δυνατὰ χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ σφαῖρες μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα! Ἡ πὺρ ἐκπληκτικὴ ὅμως ἰδιότης τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ὅτι μπορεῖ καὶ πετάει στὸν ἀέρα σὰν ἀετὸς καὶ μὲ τρομακτικὴ γρηγοράδα!

Ἀν ὁ Ὑπεράνθρωπος ἦταν ἀπὸ τὴ Γῆ, τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ χαρίσματά του θὰ ἦσαν ὑπερφυσικά καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος προέρχεται ἀπὸ ἄλλον κόσμον. Ἔχει γεννηθῇ σ' ἕνα μακρινὸ πλανήτη ποῦ δὲν ὑπάρχει πλῆθος. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνον ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων, ποῦ ἦσαν ἐξαιρετικὰ προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι, ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τους καὶ οἱ κάτοικοί του καταστράφηκαν ἀπὸ τὴν ἐκρηξὶ μιᾶς ὑπερατομικῆς βόμβας ὁδρογόνου!

Ὁ μόνος ποῦ σῶθηκε ἦταν ὁ Ὑπεράνθρωπος, μωρὸ τότε ἐνὸς ἔτους, ποῦ ὁ πατέρας του

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὸ πρόσωπο σύσπασμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τῶν φίλων του, θγαίνει στὴν βεράντα, κατεβαίνει στὸν κήπο καὶ ἀρχίζει νὰ τριγυρνᾷ ἐξ ἀσκόπα μέσα στὴν πόλι.

Ἡ νύχτα εἶναι προχωρημένη τώρα καὶ οἱ διαβάτες εἶναι πολὺ ἀραιοί.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος φροντίζει γὰ ἀκολουθεῖ ἀπόμερους καὶ μισοσκοτεινοὺς δρόμους γιὰ νὰ μὴν τραβάει τὴν προ-

σοχή τοῦ κόσμου μὲ τὴν παράξενη στολή του. Ἐξάλλου, ἔχει μιὰ ἐλπίδα. Ἴσως ἀνακαλύψει κάτι πού νὰ τὸν κἀνὴ νὰ μαντέψῃ τί ἔχει συμβῇ στὴν Ἑλσα καὶ στὸν Κοντοστούπη.

Ξαφνικά, κάτι τραβάει τὴν προσοχή του. Μπροστά του, μέσα σ' ἓνα δεντρόφυτο δρομάκο, ἓνας ἄνθρωπος θαδίζει γοργά. Ἴσκι προβάλλουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς καὶ τὸν περικυκλώνουν. Φοροῦν μακρὺς ρόμπες κι' ἔχουν σα ρίκια στὸ κεφάλι!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σταματᾷ καὶ παρακολουθεῖ ἔκπληκτος τὴν παράξενη ἐκείνη σκηνή.

Βλέπει τοὺς σαρικοφόρους ν' ἀρπάζουν τὸ διαβάτη, νὰ τὸν φιμῶνουν, νὰ τὸν δένουν καὶ νὰ τὸν κουβαλοῦν μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο, πού εἶναι σταματημένο ἐκεῖ κοντά.

Ὁ φίλος μας κάνει νὰ ὀρμήσῃ γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ θῦμα, μὰ συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό του. Δὲν πρέπει νὰ θιασθῇ. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτὸ πού θέλει, πρέπει νὰ δράσῃ μὲ προσοχή καὶ σύνεσι.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾷ κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸ ἀκολουθεῖ πετῶντας ἀθόρυβα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Πιο πέρα, τὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ πάλι. Οἱ σαρικοφόροι πηδοῦν ἔξω, ἀρπάζουν ἓνα ζευγάρι νέων πού ἔκανε περίπατο, τοὺς δένουν καὶ τοὺς κουβαλοῦν στὸ αὐτοκίνητο, πού ξεκινᾷ πάλι.

τὸν ἔβαλέ μέσα σὲ μιὰ βολίδα καὶ τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιὰ δυὸ στιγμὲς πρὶν ἐκραγῇ ἡ ἀτομικὴ βόμβα καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Ἡ βολίδα ἤρθε κι' ἔπεσε στὴ Γῆ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ δυὸ χωρικοὶ περιμάζεψαν καὶ μεγάλωσαν μὲ τ' ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν Ὑπεράνθρωπο, χωρὶς νὰ ξέρουν πὼς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη καὶ χωρὶς νὰ ὑποψιάζωνται τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές του.

Ὅταν μεγάλωσε, ὁ Τζιμ Μπάρτον, πού εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ δημοσιογράφος, ἀποφάσισε νὰ θάλλῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴ δύναμή του στὴ διάθεσι τῆς ἀνθρωπότητος, κι' ἐγινέ ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, πού ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Διατήρησε ὅμως τὴν ἀνωνυμία του. Γιὰ ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στενὸ φίλο τοῦ καὶ ἐορθό του Κοντοστούπη, ἦταν ὁ Τζιμ Μπάρτον. Καὶ μόνο ὅταν ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ἡθετὴ πατρίδα του ἡ Ἀμερικὴ, κινδύνευαν γινόταν ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ δροῦσε κεραυνόβλα.

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος είναι θέ-
βαιος τώρα πώς με τόν τρό-
πο εκείνο είχαν «έξοφани-
στή» χιλιάδες άνθρωποι σ’
όλες τις πόλεις τῆς ‘Αμερι-
κῆς! Σαρικοφόροι ἔβγαι-
ναν σὸ κυνῆγι καὶ αἰχμαλώ-
τιζαν κάθε μοναχικὸ διαβάτη
ποῦ συναντοῦσαν!

Γεμάτος ἀπορία καὶ θυμὸς,
ὁ ἱπτάμενος ἄνθρωπος ἀκο-
λουθεῖ πάλι τὸ αὐτοκίνητο,
ποῦ ὑιασίζει τώρα ὅλοτα-
χῶς τὴν πόλι καὶ βγαίνει στὴν
εξοχή.

Μιά ὥρα ἀργότερα, ὁ ἥρω-
άς μας ὀλέπει τὸ αὐτοκίνητο
νὰ μπαίνει σ’ ἓνα ἀγρόκτημα
καὶ νὰ σταματᾷ μπροστὰ
σ’ ἓνα χαμηλὸ κτίριο. Βλέπει
τοὺς σαρικοφόρους νὰ θγά-
ζουν ἔξω τοὺς αἰχμαλώτους
καὶ νὰ τοὺς μπάζουν σὸ κτί-
ριο. Ἐκεῖ, τοὺς λύνουν καὶ
τοὺς σπρωχνουν σὲ μιὰ σκά-
λα, ποῦ κατεβαίνει μέσα στὴ
γῆ!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος τοὺς ἀ-
φήνει νὰ προχωρήσουν ἄρκε-
τὰ κι’ ἔπειτα τοὺς ἀκολουθεῖ
μὲ προφυλάξεις. Κατεβαίνει
τὴ σκάλα, διασχίζει μερικoὺς
διαδρόμους καὶ φτάνει στο
ισὸ τοῦ Μάουρου Θεοῦ.

‘Ανοίγει τὸ στόμα του ἀπὸ
τὴν ἐκπληξι. Μέσα ἀπὸ τοὺς
καπνοὺς τῶν θυμιαμάτων βλέ-
πει ἀμέτρητους ἀνθρώπους,
καθισμένους χάμω μπροστὰ
σ’ ἓνα γιγάντιο ἄγαλμα, νὰ
λικνίζουν μπρὸς - πίσω τὸ σῶ-
μα τοὺς μουρμουρίζοντας
προσευχές.

‘Ανάμεσά τους ξεχωρίζει
τὴν Ἑλσα! Τὸ κορίτσι συμ-

περιφέρεται ὅπως ὅλοι οἱ ἄλ-
λοι καὶ τὸ πρόσωπό της δει-
χνεῖ πὼς θρίσκειται κάτω ἀπὸ
τὴν ἐπίδρασι ναρκωτικοῦ.

Πιο περὰ, ὁ ἱπτάμενος φί-
λος μας βλέπει τὸν Κοντο-
στούπη, μέ... σαρίκι, νὰ ἱκε-
τεῦν τὸν ἱερέα νὰ τοῦ χαρί-
σῃ τὴ ζωή. Βλέπει ἐπίσης τὸν
ἱερέα νὰ σηκώνῃ τὰ μπράτσα
του πρὸς τὸ ἄγαλμα καὶ μιὰν
ὀσπράτῃ ν’ ἀιανηράει ἀπὸ τὸ
μέτωπο τοῦ εἰδώλου!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος χτυπάει
μὲ δύναμι τὰ πόδια του χάμω
καὶ τινάζεται πρὸς τὸ μέρος
τοῦ Κοντοστούπη μὲ γρηγο-
ράδα μεγαλύτερη ἀπὸ τῆς ἀ-
στρατῆς.

Ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη
ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν τραβάει
μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου
στεκόταν.

Ἔτσι, ὁ κεραυνός, ποῦ εἶ-
χε ἐξοσπολύσει ὁ Μαῦρος Θε-
ὸς ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ὡς συ-
ναντᾷ τὸ κορμὶ τοῦ αἰῶου.
Χτυπάει σὸ πάτωμα, μαυρί-
ζοντας τὰ πλακάκια, ἀπο-
στρακίζεται καὶ θρίσκει σὸ
στήθος ἓναν ἀπὸ τοὺς σαρικο-
φόρους, ποῦ πέφτει νεκρὸς μὲ
τὸ κορμὶ καρβουνιασμένο!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος, πετών-
τας γοργά, φτάνει σὲ μιὰ μα-
κρινὴ γωνιά τοῦ ἀτέραντου
ὕψους ναοῦ καὶ ἀκουμπά-
ει τὸν Κοντοστούπη, πίσω ἀπὸ
ἓναν ὀγκώδη στῆλο.

Ἐπειτα, λυγίζει τὸ δυνατό
κορμὶ του καὶ ἀνυψώνεται πάλι,
πετώντας πρὸς τὸν ἱερέα.

‘Ο ἱερέας κυττάζει μὲ τρό-
πο τὸν παράξενο αὐτὸν ἄν-
θρώπο, ποῦ πετάει καὶ μάλι-

στα πιά γοργά από την άστρα πη. Γυρίζει προς το άγαλμα, σηκώνει τα μπράτσα του και προφέρει μερικές φράσεις στην άκατανόητη γλώσσα του.

Άμέσως, από το μέτωπο του αγάλματος αναπηδάει πάλι ο κεραυνός. Μιά τεράστια λάμψις διασχίζει τον αέρα και χτυπάει τον Ύπεράνθρωπο κατάστηθα!

‘Ο Ύπεράνθρωπος
υποκύπτει!

ΤΟ κορμί του ιπτάμενου Ήρακλή σφαδάζει στον αέρα, σαν πουλί που το χτύπησαν τα σκάγια ενός κυνηγού!

Τα μπράτσα του ανοίγουν και κλείνουν σπασμωδικά! Τά πόδια του τινάζονται προς τα πίσω! Το πρόσωπό του μορφάζει από πόνο!

‘Ο κεραυνός αναπήδησε από το μέτωπο του Μαύρου Θεού και χτύπησε κατάστηθα τον ιπτάμενο αντίπαλό του με μία έκτυφλωτική λάμψη!

Καί ὁ πιό δυνατός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ ἀνίκητος, ὁ ἄτρωτος, ὁ ἀδάμαστος, πέφτει σάν ἓνα ἄψυχο κορμί!

Βροντᾷ χάμω, πάνω στίς πλάκες τοῦ πατώματος καί μένει ἀσάλευτος καί ἀναίσθητος!

Ὁ ἱερέας πλησιάζει μέ θριαμβευτικό ὕφος. Κυττάζει μέ ἱκανοποιήσει τὸν ἥρωά μας καί λέει στὴν ἀγγλική γλῶσσα δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι:

— Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος! Ὁ πιό δυνατός ἄνθρωπος ὅλων τῶν ἐποχῶν! Ἐπεσε χτυπημένος ἀπὸ τὸ Μαῦρο Θεό! Καί τώρα, θά γίνη δοῦλος τοῦ Θεοῦ μας! Ὅσο νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ λιποθυμία του, ἡ ψυχὴ του θά ἔξῃ ποτιστὴ ἀπὸ τὸ θότανο πού ὑποτάζει τὴ θέλῃσι καί σκλαβώνει τὸ πνεῦμα, ἀπὸ τὸ θυμίαμα τοῦ μεγάλου πατέρα μας Ὁμάκα, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς μας!

Σκύβει πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο καί καρφώνει τὸ θλέμμα του στὸ πρόσωπό του, σάν νὰ προσπαθῇ νὰ μαντέψει τίς σκέψεις του.

Ὁρθώνεται πάλι σὲ λίγο καί τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρά.

— Τὸ ἔρῃκα!, λέει. Τὸ δάβασα στὸ μυαλό του! Ἦρθε ἐδῶ κυρίως γιὰ νὰ σώσῃ δυὸ ἄνθρώπους! Ὁ ἓνας εἶναι ὁ νάνος, πού γλύτωσε ἀπὸ τὸν κεραυνό! Ποιὸς εἶναι ὁ ἄλλος; Φέρτε μου ἐδῶ τὸ νάνο!

Δυὸ σαρικοφόροι ἀρπά-

ζουν τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὰ μπράτσα καί τὸν ὀδηγοῦν μπροστὰ στὸν ἱερέα, σέρνοντάς τον.

Ὁ μικρόσωμος φίλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ἑτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸ φόβο του. Κι' ὅμως ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο κατανικάει τὴν ἔμφυτη δειλία του. Κυττάζει μέ λύπη τὸν πεσμένο ἥρωα καί μουρμουρίζει:

— Ὑπεράνθρωπέ μου! Γιατί νὰ πάθῃς αὐτὸ τὸ κακό; Γιατί νὰ χτυπήσῃ ὁ κεραυνὸς ἐσένα, πού εἶσαι δυνατός, χρησιμὸς κι' ὁμορφος; Γιατί νὰ μὴ χτυπήσῃ ἐμένα τὸν ἄχρηστο, τὸ δειλό, τὸν ἄσχημο;

Γυρίζει στὸ ἀγαλμα καί φωνάζει, σαλεύοντας τὴ μικροσκοπικὴ γροθιά του:

— Εἶσαι ἀδίκος! Εἶσαι...

Μιά σβουρηχτὴ καρπαζιά στὸ σβέρκο ἀπὸ ἓνα σαρικοφόρο, κάνει τὸν Κοντοστούπη νὰ καταπιῇ τὰ ὑπόλοιπα λόγια του.

— Νάνε, τοῦ λέει ὁ ἱερέας, ἐδῶ μέσα θρίσκεται κι' ἄλλος ἓνας φίλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Ποιὸς εἶναι; Ἄν θέλῃς τὴ ζωὴ σου, ἀπάντησε!

— Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ μου! ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. Τώρα πού σκοτώθηκε ὁ Ὑπεράνθρωπος, δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ μου! Πῆς στὸ Μαῦρο Θεό νὰ μὲ κεραυνοβολήσῃ!

— Πολύ καλά!, λέει ὁ ἱερέας. Ξέρω ἐγὼ νὰ σὲ κάνω νὰ μιλήσῃς, θέλεις δὲ θέλεις!

Πηγαίνει κοντὰ στὸν Κοντοστούπη καί καρφώνει τὰ

μαύρα μάτια του στα μάτια του νάνου.

Περνοῦν μερικές στιγμές. Ὁ Κοντοστούπης μορφάζει κωμικά καὶ λέει:

—Κύττα με νὰ σὲ κυττῶ, νὰ περνᾶμε τὸν καιρὸ!

Τέλος, ὁ Κοντοστούπης κλείνει τὰ μάτια. Ὁ ἱερέας τοῦ Μαύρου Θεοῦ τὸν ἔχει ὑπνωτίζει!

— Εἶσαι τώρα ἔτοιμος νὰ μοῦ πῆς αὐτὸ πού θέλω; ρωτᾷ ὁ ἱερέας.

—Ναί!, ἀπαντᾷ με σιγαλὴν παράξενη φωνή ὁ Κοντοστούπης. Ἐδῶ μέσα θρίσκεται ἡ "Ἐλσα, ἡ γυναῖκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

— Ὅδηγησέ με σ' αὐτήν!

Μὲ τὰ μάτια πάντα κλειστά, ὁ Κοντοστούπης προχωρεῖ ἀνάμεσα στοὺς ἀμέτρητους ἀνθρώπους, πού εἶναι καθισμένοι χάμω καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὴν "Ἐλσα.

— Αὐτὴ εἶναι!, λέει.

Ὁ ἱερέας σκύβει, πιάνει τὴ γυναῖκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τὴ σηκώνει ὀρθία. Ἡ "Ἐλσα εἶναι σὲ παράξενη κατάσταση. Εἶναι μισοὑπνωτισμένη ἀπὸ τὰ ἀλλόκοτα θυμιάματα πού γεμίζουν τὸ ναό.

— Πῆγαινε κοντὰ στὸ Μαῦρο Θεό! τὴ διατάζει ὁ ἱερέας.

Τὸ κορίτσι ὑπακούει χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση.

— Γονάτισε!, τῆς λέει ὁ ἱερέας ὅταν ἡ "Ἐλσα φτάνει μπροστὰ στὸ ἄγαλμα.

Τὸ κορίτσι γονατίζει. Ὁ ἱερέας συνεχίζει:

— Θὰ πῆς τώρα: Εἶμαι ἱε-

ρεῖά σου, Μαῦρε Θεέ! Εἶμαι δική σου! Δέχομαι νὰ φύγω, ἀπόψε κιόλας, γιὰ τὴν Ἀφρική, γιὰ νὰ φέρω τὸ μήνυμα τῆς νίκης στὸν Ὀμάκα, τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς μᾶς!

Τὸ κορίτσι ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια τοῦ ἱερέα. Μιὰ πόρτα ἀνοίγει στὴν κοιλιά τοῦ γιγάντιου ἀγάλματος. Ἡ "Ἐλσα, μὲ μηχανικὲς κινήσεις πού θυμίζουν ρομπότ, μπαίνει μέσα! Ἡ πόρτα ξανακλείνεται πίσω τῆς!...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρχίζει νὰ σαλεύη χάμω στὸ πάτωμα, ὅπου εἶναι πεσμένος. Βογγάει. Ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ κυττάζει γύρω. Βλέπει τὸ ἄγαλμα, βλέπει τὰ θύματα τῶν σαρικοφόρων, πού ἐξακολουθοῦν νὰ λικνίζουν τὰ κορμιά τους μπρὸς-πίσω, βλέπει τὸν ἱερέα.

Μὰ — τί παράξενο! — δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ ἀποστροφή γιὰ τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο θέαμα, δὲ νοιώθει κανένα μῖσος γιὰ τὸ Μαῦρο Θεὸ καὶ τὸν ἱερέα του! Ἀπεναντίας νοιώθω μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη πρὸς αὐτοὺς καὶ καταλαβαίνει πὼς μὲ εὐχάριστοι θὰ δεχόταν νὰ θυσίασῃ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ!

Ἡ θέλησι τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἔχει ὑποταχθῇ στὰ μαγικά ἑορτάνια τοῦ Μαύρου Θεοῦ!

Δούλος τοῦ Μαύρου Θεοῦ

ΑΜΟΦΕΛΩΝΤΑΣ

μὲ χαρά, ὁ ἱερέας πηγαίνει

κοντά του και λέει με επίσημο τόνο στη φωνή:

— Είσαι δούλος του Μαύρου Θεού. Υπεράνθρωπε!

— Είμαι δούλος του Μαύρου Θεού!, απαντάει αυτός.

— Η ζωή σου είναι στη διάθεσί του!

— Η ζωή μου είναι στη διάθεσί του!

— Θα κάνης ό,τι σέ διατάζει αυτός!

— Θα κάνω ό,τι με διατάζει αυτός!

— Θα σέ κάνουμε αρχιερέα του Μαύρου Θεού, Υπεράνθρωπε!, λέει ο ιερέας. Με τη βοήθειά σου, ο Μαύρος Θεός θα θριαμβεύση στον κόσμο! Η λατρεία του θα διαδοθή σ' όλη την ανθρωπότητα!

— Ο Μαύρος Θεός θα θριαμβεύση στον κόσμο! έπαναλαμβάνει ο Υπεράνθρωπος.

— Θα άρχισης άμέσως, Υπεράνθρωπε!, λέει ο ιερέας. Θα γυρίσης στη Νέα Υόρκη και θα κουβαλήσης έδώ όσους περισσότερους ανθρώπους μπορέσης! Έδώ, θα τους κάνουμε πιστούς όπαδούς του Μαύρου Θεού και θα τους αφήνουμε έπειτα έλεύθερους να γυρίσουν στα σπίτια τους! "Έτσι, σιγά-σιγά, όλοι θα γίνουν όπαδοί της θρησκείας του Μαύρου Θεού! Δέ θα έχη πιά γι' αυτός τους καμιά άξία ή πατρίδα τους, ή οίκογένειά τους, τά άγαπημένα τους πρόσωπα, μπροστά στο Μαύρο Θεό! Θα είναι πρόθυμοι νά προσφέρουν τη ζωή τους ακόμα και στην παραμικρή διαταγή

του Όμάκα, του άρχηγού της φυλής μας!... Ο Όμάκα είναι στην Άφρική, αλλά από εκεί κάτω θα κυβερνήση όλόκληρο τον κόσμο! Από την Άφρική μάς έστειλε έμάς έδώ, τά πρωτοπαλλήκαρά του, γιά νά διαδόσουμε τη λατρεία του Μαύρου Θεού! Όπως βλέπεις, χάρις στη βοήθεια των μαγικών βοτάνων που μάς έδωσε και χάρις στον κεραυνό του Μαύρου Θεού, προχωρούμε πρός τη νίκη! Τώρα, με τη δική σου βοήθεια, ή ήμέρα της τελειωτικής νίκης ήρθε πολύ πιό κοντά! Πήγαινε, Υπεράνθρωπε, και κάνε τό καθήκον σου! Και μήν ξεχνάς ούτε στιγμή πώς είσαι δούλος του Μαύρου Θεού!

Ο Υπεράνθρωπος, με δύσκαμπτες κινήσεις, που θυμίζουν μηχανικό άνθρωπο, γυρίζει και προχωρεί πρός την έξοδο. Τά μάτια του είναι θολά και άπλανή και τά χαρκτηριστικά του προσώπου του σάν από πέτρα.

Καθώς προχωρεί, μουρμουρίζει:

— Είμαι δούλος του Μαύρου Θεού! Είμαι δούλος του Μαύρου Θεού!

Μιά στιγμή πριν θγή από τό ναό, ο ιερέας του φωνάζει:

— "Αν τύχη και ξεχάσης γιά μιá στιγμή πώς είσαι δούλος του Μαύρου Θεού, νά ξέρης πώς ή "Έλσα, ή γυναίκα σου είναι στά χέρια μας. "Έγινε Ιέρεια του Μαύρου Θεού και αυτή τη στιγμή ταξι-

δεύει με ένα αεροπλάνο για την 'Αφρική, για τὰ ανάκτορα του 'Ομάκα!

Ο 'Υπεράνθρωπος θγαίνει από τὸ ναό, ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ πετάει πρὸς τὴ Νέα 'Υόρκη.

Στὸ μυαλό του δυὸ σκέψεις στριφογυρίζουν με μανία δυὸ σκέψεις ποὺ συγκρούονται ἢ μιὰ με τὴν ἄλλη:

— Εἶμαι δοῦλος τοῦ Μαύρου Θεοῦ!

— Ἡ "Ελσα ἡ ἀγαπημένη μου ἔχει πέσει στὰ χέρια τους!

Προσπαθεῖ νὰ ἀποδιώξῃ τὴν πρώτη σκέψι, μὰ δὲν μπορεῖ. Ἀγωνίζεται νὰ δώσῃ στὸν ἑαυτό του νὰ καταλάβῃ καλὰ πὼς ἡ γυναῖκα του θρίσκεται σὲ μεγάλο κίνδυνο, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Στὸ μέτωπό του ἀναπηδοῦν χοντρές σταγόνες ἰδρώτα, στὴν προσπάθειά του νὰ ἀποτινάξῃ ἀπὸ πάνω του τὴν ὀλέθρια ἐπίδρασι τῶν βοτάνων τοῦ Μαύρου Θεοῦ!

Φτάνει πᾶνω ἀπὸ τὴ Νέα 'Υόρκη. Ἐχει φτάσει ἡ ὥρα τοῦ καθήκοντος! Τὸ καθήκον του εἶναι νὰ κουβαλήσῃ στὸ ναὸ τοῦ Μαύρου Θεοῦ ὅσους περισσότερους ἀνθρώπους μπορῶσιν.

Χαμηλώνει πρὸς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως.

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ποὺ κάνει νὰ σήσῃ με μιὰς ἡ ἐπίδρασι τοῦ Μαύρου Θεοῦ! Ο 'Υπεράνθρωπος βλέπει μακριὰ τὸ σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον, τὸ σπίτι του! Ἡ καρδιά του σφίγγεται... Ποτέ

πιὰ δὲ θὰ ξαναζήσῃ ἐκεῖ μέσα εὐτυχισμένες στιγμὲς με τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα!

— "Ελσα!, λέει μιὰ φωνὴ μέσα του. "Ελσα! Γυναῖκα μου!

Τὸ κορμὶ τοῦ 'Υπεράνθρωπου λυγίζει ἀπότομα καὶ ὁ ἰπτάμενος ἥρωας πετάει πάλι πρὸς τὸν οὐρανό!

"Οχι! Δὲ θὰ ὑπακούσῃ στὶς προσταγὰς τοῦ Μαύρου Θεοῦ! Δὲ θὰ τὸν κουβαλήσῃ καινούργια θύματα!

Ἀπεναντίας, θὰ δράσῃ ἐναντίον του, ἀφοῦ πρώτα δοκιμάσῃ νὰ σώσῃ τὴν "Ελσα! Πὼς ὁμως θὰ γίνῃ αὐτό; Ἡ "Ελσα ταξιδεύει αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ τὴν 'Αφρική. Γιὰ ποῖο μέρος τῆς 'Αφρικῆς ὁμως;

Μιὰ μόνο ἐλπίδα ὑπάρχει γιὰ νὰ σωθῇ ἡ "Ελσα...

Στὰ ἀνάκτορα τοῦ 'Ομάκα

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ-

ΠΟΣ γυρίζει πρὸς τὰ νοτιοανατολικά καὶ ἀναπτύσσει καταπληκτικὴ ταχύτητα. Πετάει με τὰ χέρια ἀπλωμένα καὶ τὰ πόδια τεντωμένα πίσω.

Θάλεγε κανεὶς πὼς πετάει χάρις σὲ κάποια μαγικὴ ιδιότητά του. Μὰ δὲ συμβαίνει τίποτα τέτοιο.

Τὸ πέταμά του ὀφείλεται σὲ ταχύτατες καὶ σχεδὸν ἀνεπαί-

σθητες κινήσεις τῶν ποδιῶν του, πού τὰ κάνουν νά φαίνονται σάν ἀσάλευτα!

Καθὼς πέταει μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ταχύτητα ἑνὸς ἀεροπλάνου, ὁ ἀέρας σφυρίζει στ' αὐτιά του σάν σειρήνα ἀντιαεροπορικοῦ συναγερμοῦ. Τὰ ἀστρα τρεμοσβήνουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κάτω ὁ ἀπέραντος ὠκεανὸς κυλάει τὰ σκοτεινὰ νερά του.

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ἀλλόκοτα προικισμένα ἀπὸ τὴ φύσι καὶ μποροῦν νά βλέπουν ἐντελῶς καθαρά μέσα στὸ σκοτάδι ὅπως καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ψάχνουν, λοιπόν, διαρκῶς τὸν ὀρίζοντα μπροστά του ἀναζητῶντας τὸ ἀεροπλάνο, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ "Ελσα ταξιδεύει γιὰ τὰ ἀνάκτορα τοῦ τρομεροῦ Ἀμάκα!

Περνοῦν πολλὲς ὥρες. Ὁ ὀρίζοντας φωτίζεται σιγὰ-σιγὰ καὶ οἱ πρῶτες ἀκτίνες τῆς αὐγῆς προβάλλουν πίσω ἀπὸ τὸν ὁδάτινο ὄγκο τοῦ ὠκεανοῦ, ὅταν ὁ Ὑπεράνθρωπος ξεχωρίζει μακριὰ ἓνα ἀεροπλάνο.

Εἶναι ἀerioπροωθούμενο καὶ κινεῖται μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα πρὸς τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς, πού ἀρχίζουν νά φαίνονται στὰ θάθη τοῦ ὀρίζοντα.

Εἶναι ἄραγε τὸ ἀεροπλάνο πού ἀναζητεῖ ὁ Ὑπεράνθρωπος; Εἶναι τὸ ἀεροπλάνο πού μεταφέρει τὴν "Ελσα στὴν Ἀφρικὴ;

Ὁ ἰπτάμενος ἄνθρωπος θά-

ζει ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ φτάσει, μὰ ἡ ἀπόστασι εἶναι μικρὴ τώρα ὥς τὴν Ἀφρικὴ. "Ετσι, πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος πλησιάσῃ στὸ ἀεροπλάνο, αὐτὸ φτάνει πάνω ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ προσγειώνεται κοντὰ σὲ μιὰ μεγάλῃ ὄσσι, στὴν καρδιά μιᾶς ἀπέραντης ἐρήμου.

Ἀπὸ ψηλά, ὁ ἥρωάς μας βλέπει ἀνθρώπους μὲ σαρίκια νά πεθοῦν ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο καὶ νά βοηθοῦν ἔπειτα μιὰ γυναῖκα νά κατεβῇ κι' αὐτή.

Τὴν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ἡ "Ελσα, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα!

Ὁ φίλος μας λυγίζει τὸ κορμί του, πρὸς τὰ κάτω τεντώνει τὰ μπράτσα του καὶ κατεβαίνει σάν γεράκι ἀνάμεσα στὰ μεγάλα δέντρα τῆς ὁάσεως.

Κρύβεται πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους καὶ παρακολουθεῖ τοὺς σαρικοφόρους, πού δδηγοῦν τὴν "Ελσα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ὁάσεως.

Προχωροῦν ἔτσι γιὰ λίγη ὥρα. Ξαφνικά, πεντακόσια μέτρα πρὸ πέρα, ὁ Ὑπεράνθρωπος ξεχωρίζει κάτι ἐκπληκτικὸ.

"Ενα μαρμάρينو ἀνάκτορο ὑψώνεται ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Νέγροι καὶ ἄραβες ὑπηρέτες μπαينوθαίνουν κἀνοντας διάφορες δουλειές. Φρουροί, ὀπλισμένοι μὲ ἀκόντια, κόβουν βόλτες γύρω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο.

Ὁ νέος Ἑρακλῆς βλέπει τὴν "Ελσα καὶ τοὺς συνοδοὺς τῆς νά μπαίνουν στὸ ἀνάκτο-

ρο καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ὅταν μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους, γύρω του, ἀναπνεύσῃ δέκαδες νέγροι καὶ ἄραβες καὶ ρίχνονται πάνω του σαλεύοντας τὰ σπαθιά τους καὶ τὰ ἀκόντιά τους μὲ μανία.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ξαφνιασμένος, δὲν προλαβαίνει νὰ ἀμυνθῇ καὶ πολλὰ σπαθιά καὶ ἀκόντια χτυποῦν μὲ δύναμι τὸ σῶμα του!

Μὰ οἱ σάρκες τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου εἶναι τόσο σκληρὲς καὶ συγχρόνως τόσο ἐλαστικὲς, ὥστε οὔτε τὰ σπαθιά, οὔτε τὰ ἀκόντια, οὔτε οἱ σφαῖρες μποροῦν νὰ τίς τρυπήσουν!

Ἐνα ἀπὸ τὰ σπαθιά σπάζει χτυπώντας τον στὸ κεφάλι!

Ἐνα ἀκόντιο λυγίζει καὶ σπακίζεται στὰ δυὸ συναντώντας τὸ πλατὺ στήθος του, σὰν νὰ εἶχε συναντήσει γρανίτινὸ βράχο!

Οἱ ἰθαγενεῖς, νομίζοντας πῶς εἶχαν νὰ κάνουν μὲ κάποιο θεό, τραβιῶνται πίσω τρομαγμένοι, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ τὰ στόματα ὀρθάνοιχτα, καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια, ἀφήνοντας σιγανὰ γρυλλίσματα τρόμου καὶ πανικοῦ.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χαμογελάει εὐχαριστημένος, πού δὲν εἶχε ἀναγκαστῇ νὰ χρησιμοποίησῃ τὴ δύναμίν του καὶ νὰ σκοτώσῃ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, ἀπλώνει τὰ μπράτσα του. Λυγίζει καὶ τεντώνει ἀπότομα τὰ γόνατά του καὶ πετάει πρὸς τὸ μαρμάρι-

νο ἀνάκτορο τοῦ Ὁμάκα.

Μπαίνει ἀπὸ ἓνα παράθυρο καὶ θρίσκει αὖθις σὲ μιὰ μεγάλη αἶθουσα, ὅπου, σὲ μιὰ γωνιά, ὑψώνεται ἓνα ἄγαλμα τοῦ Μαύρου Θεοῦ, πολὺ μικρότερο ἀπὸ ἐκεῖνο πού ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶχε δῆ στὴν Ἀμερική.

Ἐνας ἄσχημος γέρος, παράξενος ντυμένος, στέκεται μπροστὰ στὸ ἄγαλμα καὶ μπροστὰ στὸ γέρο εἶναι γονατισμένη ἡ Ἑλσα!

Ἡ αἶθουσα εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀναθυμιάσεις, ὅμοιες μὲ ἐκεῖνες πού γέμιζαν στὴν Ἀμερική τὸ ναὸ τοῦ Μαύρου Θεοῦ! Εἶναι οἱ καπνοὶ τῶν ζοτάνων, πού παραλύουν καὶ ἐκμηδενίζουν τὴ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς κάνουν δούλους τοῦ Μαύρου Θεοῦ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος νιώθει κιόλας τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀναθυμιάσεων στὸν ἑαυτὸ του. Ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται λιγώτερο θυμὸ καὶ λιγώτερο μῖσος ἐναντίον τοῦ Ὁμάκα, τοῦ ἄσχημου γέρου πού στέκεται μπροστὰ στὸ ἄγαλμα!

Μὰ ὁ Ἀνίκητος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸ του νὰ ὑποκύψῃ αὐτῇ τῇ φορᾷ! Καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτὸ πρέπει νὰ δράσῃ ἀμέσως, πρὶν οἱ ἀναθυμιάσεις διαποτίσουν καὶ ναρκώσουν τὴν ψυχὴ του!

Τὰ μάτια τοῦ Ὁμάκα

ΕΦΤΕΙ σὰν θολὴν πρὸς τὸν Ὁμάκα, ἀρπά-

ζει δυο μαγκάλια με ψηλά πόδια από τὰ ὁποῖα θγαίνουν οἱ ἀναθυμιάσεις, ἀνυψώνεται πάλι πρὸς τὸ παράθυρο καὶ πετάει τὰ μαγκάλια ἔξω.

Ἔπειτα, χωρὶς νὰ σταματήσῃ οὔτε στιγμή καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ στὸν Ὁμάκα καὶ στοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ μέσα, τὸν καὶ ρὸ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, ρίχνεται πάλι πρὸς τὰ πόδια τοῦ ἀγάλματος καὶ ἀρπάζει τὸν Ὁμάκα ἀπὸ τὸ λαιμό!

— Τὸ παιχνίδι πῆρε τέλος, Ὁμάκα!, τοῦ λέει ἀγρία. Δόσε στοὺς ἀνθρώπους σου τὴ διαταγὴ νὰ ἀποσυρθοῦν!

Ὁ γέρος τρέμει ὁλόκληρος.

— Ποιός... ποιός εἶσαι ἐσύ; τραυλίζει. Ποιός εἶσαι ἐσύ ποὺ τόλμησες καὶ μπόρεσες νὰ ἀψηφίσῃς τὸ Μαῦρο Θεό καὶ τὸν Ὁμάκα; Εἶσαι ὡραῖος, εἶσαι πανίσχυρος, εἶσαι γρήγορος σὰν τὴν ἀστραπή, πετᾷς σὰν αἰτὸς! Δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι ἄλλος ἀπὸ τόν... Ὑπεράνθρωπο! Ἐπρεπε νὰ καταλάθω πὼς τὸ παιχνίδι μου ἦταν χαμένο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἔμαθα τὴν ὑπαρξί σου! Ὑπάρχει ἕνα παλιὸ προφητικὸ βιβλίον τῆς φυλῆς μου, Ὑπεράνθρωπε, ποὺ λέει ὅτι ὁ Μαῦρος Θεὸς θὰ νικηθῇ μιά μέρα ἀπὸ ἕναν «κόκκινον ἱπτάμενον μάγο!» Ἡ προφητεία αὐτὴ θῆκε τώρα ἀληθινή! Ἐοὺ εἶσαι ὁ «κόκκινος ἱπτάμενος μάγος»; Εἶσαι ὁ νικητὴς καὶ θὰ κάνω ὅ,τι θελήσῃς!

— Ἀπὸ ποῦ προέρχονται αὐτὲς οἱ ἀναθυμιάσεις ποὺ ὑποτάζουν τὴ θέλησι τῶν ἀνθρώπων; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Τὰ μάτια τοῦ Ὁμάκα λάμπουν.

— Ἀπὸ ἕνα βότανο, ποὺ φυτρώνει μόνον σ' αὐτὴ τὴν ὄασι!, ἀπαντᾷ. Τὸ ἀνακάλυψα ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια καὶ ἀποφάσισα νὰ τὸ χρησιμοποιήσω γιὰ νὰ διαδόσω σ' ὅλο τὸν κόσμον τὴ λατρεῖα τοῦ Μαύρου Θεοῦ! Ἔστειλα, λοιπόν, τὰ πιὸ διαλεχτὰ παλληκάρια τῆς φυλῆς μου στὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ μὲ κλεψιὲς καὶ ληστεῖες κατώρθωσαν νὰ συγκεντρώσουν πολλὰ χρήματα, νὰ ἀγοράσουν ἕνα ἀγρόκτημα καὶ νὰ χτίσουν ἕναν ἀπέραντο ὑπόγειον ναὸ τοῦ Μαύρου Θεοῦ! Ἀρχισαν ἔπειτα...

Καθὼς μιλάει, ὁ Ὁμάκα κρατᾷ καρφωμένα τὰ μαῦρα μάτια του στὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Ὁ ἥρωας μας νοιώθει στὴν ἀρχὴ μιά στενοχώρια καὶ μιά ἀόριστη ἀνησυχία. Ἐπειτα, σιγά-σιγά, ὁ ἀέρας γύρω του γίνεται θαμπός.

Δὲ βλέπει τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ὁμάκα, ποὺ μεγαλώνουν, μεγαλώνουν, μεγαλώνουν...

«Προσπαθεῖ νὰ μὲ ὑπνωτίσῃ!, σκέπτεται μὲ ἀπόγνωσι ὁ Ὑπεράνθρωπος. Προσπαθεῖ νὰ μὲ ὑπνωτίσῃ καὶ νὰ μὲ κάνη ὄργανό του! Ἄν τὸ πετύχῃ αὐτό, εἶμαι χαμένος!...»

Δοκιμάζει νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴ νάφ

κη πού τὸν κυριεύει σιγά - σιγά, μὰ δὲν μπορεῖ!

Θέλει νὰ ἀποσπάσῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὰ φριχτὰ τεράστια ἐκεῖνα μάτια καὶ νὰ

Ἰθαγενεῖς ξεπετάχτηκαν ἀπὸ παντ οὐ κι' ὤρμησαν ἐναντίον του!

κυττάξῃ ἄλλου, μὰ δὲν τὸ κα-
τορθώνει!

Τὰ μάτια τοῦ Ὁμάκα με-
γαλώνουν ὁλοένα καὶ ἡ θέλη-
σι τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἐξα-
σθενεῖ ὅλο καὶ πιὸ πολύ.

Καὶ τότε φέρνει στὸ νοῦ του
τὴν Ἑλσα, πού εἶναι πάντα
γονατισμένη δίπλα του, καὶ ἡ
ψυχὴ του ματώνει στὴ σκέψι
πὼς ἡ ἀγαπημένη του θὰ μέ-
νῃ στὰ χέρια τοῦ φριχτοῦ Ὁ-
μάκα, ἂν αὐτὸς ὑποκύψῃ!

Συγκεντρώνει κάθε δύναμι,
πού ἔχει ἀπομείνει μέσα του
καὶ κάνει μιὰ τελευταία ἀπε-
γνωσμένη προσπάθεια.

Μὲ ἀφάνταστη δυσκολία

καταφέρνει νὰ σηκώσῃ τὸ δε-
ξιὸ χέρι του, πού ἔχει κρεμα-
στῇ ἄτονα στὸ πλευρό του,
καὶ νὰ τὸ σφίξῃ σὲ γροθιά!

Ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Ὁμά-
κα νὰ λήῃ σιγανά καὶ σταθε-
ρά:

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ χτυ-
πήσῃς, Ὑπεράνθρωπε! Δὲ
θέλεις νὰ μὲ χτυπήσῃς! Προ-
τιμᾶς νὰ χτυπήσῃς τὸ ν ἑ-
α υ τ ὁ σ ο υ κι' ὄχι ἐμέ-
να! Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ χτυπή-
σῃς!

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Ὑπεράν-
θρωπος νοιώθει μιὰ θαθεῖα
παράξενη στοργὴ γιὰ τὰ δυὸ
τεράστια μάτια πού τὸν κυτ-

τάζουν και για τη φωνή του 'Ομάκα.

Κάνει να κατεβάση το χέρι του χωρίς να χτυπήσει!

Έπειτα, φέρνει πάλι στο νου του την Έλσα και ή στοργή που νοιώθει για τον 'Ομάκα μεταβάλλεται σε απεριγραπτο, καφερό μίσος!

Η σφιγμένη γροθιά του κατεβαίνει με όρμη έμβόλου άτμομηχανής και χτυπάει τον 'Ομάκα ανάμεσα στα μάτια!

Ο γέρος πέφτει νεκρός, χωρίς να προφέρει λέξη, σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός!

Τά μάτια του 'Υπεράνθρωπου καθαρίζουν με μιάς. Κυτάζει γύρω και βλέπει τους ανθρώπους του 'Ομάκα να όρμουν έναντιόν του και έναντιόν της Έλσας.

Τότε, ό πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου, έλεύθερος από κάθε επίδρασι ναρκωτικών ή ύπνωτισμού, ρίχνεται πάνω τους και αρχίζει να στριφογυρίζει ανάμεσά τους σαν σίφουνας, χτυπώντας τους με τις γροθιές του, με τα πόδια του και με το κεφάλι του!

Ακόντια τον χτυπούν και σπάζουν χωρίς να τον τρυπήσουν! Σπαθιά τον χτυπούν και ξεφεύγουν από τα χέρια των ίθαγενών, χωρίς να σκίσουν τις σάρκες του! Στιλέτα σφυρίζουν στον άερα, τον χτυπούν στο κορμί και πέφτουν χάμω, άνίκανα να καρφωθούν πάνω του!

Οί ίθαγενείς πέφτουν νεκροί ό ένας μετά τον άλλο, ώσπου στο τέλος όσοι έχουν

μείνει ζωντανοί το βάζουν στα πόδια και βγαίνουν από την αίθουσα ούρλιάζοντας από τρόμο.

Ο 'Υπεράνθρωπος σκύβει, σηκώνει στα μπράτσα του την Έλσα, χτυπάει τα πόδια του χάμω και πετάει. Βγαίνει γοργά από το άνοιχτό παράθυρο και ξεμακραίνει προς το μέρος, όπου είναι προσγεωμένο το άεροπλάνο.

Μπορεί, θέβαια, να μεταφέρει την Έλσα στην 'Αμερική πετώντας και κρατώντας την στην άγκαλιά του. Μά το κορίτσι είναι έξαντλημένο από τις κακουχίες και τις άναθυμιάσεις των μαγικών βοτάνων του 'Ομάκα και ό 'Υπεράνθρωπος προτιμά να την ξαπλώση άναπαυτικά σε μιά καμπίνα του άεροπλάνου.

Προσγειώνεται κοντά στο άεροπλάνο, μπαίνει μέσα, ξαπλώνει την Έλσα σε μιά καμπίνα, κάθεται στη θέση του πιλότου και ξεκινάει...

'Ο Κοντεστεύπης
και... ή Γοργόνα!

ΤΗΝ 'Αμερική, μέσα στον άπέραντο ναό του Μαύρου Θεού, ό Κοντεστεύπης, ό φίλος του 'Υπεράνθρωπου και της Έλσας, θρίσκει,τάί πάλι σε κίνδυνο θανάτου!

Ο ιερέας του Μαύρου Θεού, βλέποντας πως ή ώρα περνούσε χωρίς ό 'Υπεράνθρωπος να ξαναφανή, αρχίζει να άνησυχή.

Πηγαίνει κοντά στον Κον-

τοστούπη, πού είναι καθισμένος χάμω σταυροπόδι σαλεύοντας το κορμί του μπρός-πίσω, ζαλισμένος από τις νάρκωτικές αναθυμιάσεις, και τον άρπάζει από το γαϊκά!

Τόν τραβάει απότομα και τόν αναγκάζει νά άνορθωθῇ.

‘Ο Κοντοστούπης, πού βλέπει έκείνη τῇ στιγμή πώς κολυμπάει μέσα σέ μιὰ ρόδινη, ζεστή θάλασσα γεμάτη έξωτικά λουλούδια, τοῦ χαμογελάει γλυκά καί χαζά. Βλέπει τόν ιερέα σάν... γοργόνα!

— Γειά σου, γοργόνα μου!, τοῦ λέει τραυλίζοντας σάν μεθυσμένος. Τί ὁμορφα πού κολυμπᾷς! Τί εἶπες; “Αν ζῇ ὁ Μέγας ‘Αλέξανδρος; Ζῇ καί βασιλεύει καί τόν κόσμο κυριεύει!

‘Ο ιερέας τοῦ δίνει ἕνα δυνατό χαστουκι γιά νά τόν συνεφέρει καί τοῦ λέει ἄγρια:

— Ποῦ εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος;

— “Ε, κυρά γοργόνα!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης θυμωμένος. Μάζεψε λιγάκι τήν οὐρά σου! Μὲ χτύπησε στό πρόσωπο! Μάζεψε τήν οὐρά σου γιά νά μὴ σοῦ τὴν κόψω!

‘Ο ιερέας τοῦ δίνει ἄλλο ἕνα χαστουκι καί ξαναλέει:

— Ποῦ εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος; Μὲ γέλασε! Ποῦ μπορῶ νά τόν ὀρῶ;

— Μάζεψε τήν οὐρά σου, εἶπα! Ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Τί εἶπες; Πάλι γιά τὸ Μέγα ‘Αλέξανδρο μὲ ρωτᾷς; Ζῇ καί βασιλεύει καί τόν κόσμο κυριεύει! Ποῦ μπορεῖς νά τόν ὀρῇς; Στὴ Μακεδονία!

— Στὴ Μακεδονία; ρωτᾷει ὁ ιερέας. Ποῦ εἶναι ἡ Μακεδονία;

‘Ο Κοντοστούπης γέλαει χαζά καί κοροϊδευτικά.

— Χά, χά, χά! Δὲν ξέρει πού εἶναι ἡ Μακεδονία! Χά, χά, χά! Μὰ τί μπορεῖ νά περιμένη κανεὶς ἀπὸ μιὰ ἀγράμματη γοργόνα; Ἡ Μακεδονία εἶναι στὴν Ἑλλάδα, ἀγαπητῇ μου! “Ωρες εἶναι νά μοῦ πῆς πὺς δὲν ξέρεις πού εἶναι ἡ Ἑλλάδα!

‘Ο ιερέας τόν ξαναχτυπάει. ‘Ο Κοντοστούπης ἀπαντᾷ μ’ ἕνα γερό χαστουκι, φωνάζοντας:

— Νὰ γιὰ νά μάθης, παλιογοργόνα! ‘Ολόκληρη θάλασσα καί δῶ χάμω ὀρῆκες νάρθῃς νά σαλέψῃς τὴν οὐρά σου;

‘Ο ιερέας γυρίζει σ’ ἕνα σαρικοφόρο καί τοῦ λέει κάτι στὴν ἀκατανόητη γλῶσσα τους. ‘Ο σαρικοφόρος φεύγει καί ξαναγυρίζει σέ λίγο μ’ ἕναν κουβᾶ νερό, πού τόν ἀδειάζει στό κεφάλι τοῦ Κοντοστούπῃ.

— Μπρρρρρ!, κάνει ὁ νάνος τρέμοντας. Πὺς ἔγινε ξαφνικά ἔτσι κρύα ἡ θάλασσα; Τί ἔγινε ἡ γοργόνα; “Εφυγε ἐπιτέλους γιά νά μ’ ἀφήσῃ ἡσυχό!

Τὰ μάτια του καθαρίζουν καί βλέπει τώρα τόν ιερέα.

— Ποῦ... πού βρίσκομαι; τραυλίζει.

— Εἶσαι μέσα στό ναό τοῦ Μαύρου Θεοῦ!, ἀπαντᾷ ὁ ιερέας. Σέ λίγο ὅμως θά ὀρῇσκεις στόν... ἄλλο κόσμο,

μαζί με τις ψυχές των προγόνων σου, αν δεν απαντήσεις ο' αυτό που σε ρωτώ!

Ο Κοντοστούπης κυττάζει γύρω. Βλέπει τους ανθρώπους, που είναι καθισμένοι χάμω, βλέπει τους άγριους σαρικοφόρους, βλέπει το τρομακτικό, γιγάντιο άγαλμα του Μαύρου Θεού και χλωμιάζει.

Η καρδιά του πάει να σπάσει και τὰ δόντια του χτυπούν μεταξύ τους.

— Θά... θά... θά απαντήσω! λέει στον ιερέα. Θά σου πω ό,τι θέλεις! Μη μου μιλάς όμως άγρια και πάθω καμιά.. συγκοπή! "Όχι πώς με νοιάζει που θά πάθω συγκοπή, αλλά δε θέλω να θρής έπειτα τὸ μπελά σου για μένα, που είμαι λιγώτερο από... μισός άνθρωπος! Ξέρεις, τὸ Μαύρο Θεὸ τὸν λατρεύω! Είναι τόσο καλός, τόσο...

— Σκαμνός!, φωνάζει ὁ ιερέας. Μη μολύνεις τὸ Μαύρο Θεὸ προφέροντας τ' ὄνομά του! Ἀπάντησέ μου: Ποῦ εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος;

Ο Κοντοστούπης ξεροκαταπίνει με δυσκολία. Τὰ ἴδια πάλι! Τοῦ ζητοῦν πάλι νὰ προδώσει τὸ φίλο του, τὸ σωτήρα του!

«Η μοῖρα μου τ'όχει!, σκέπτεται με ἀπελπισία. Κάθε φορά που πέφτω σὲ χέρια ἐγκληματιῶν, με βασανίζουν γιὰ νὰ τοὺς πῶ ποῦ εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀρχίζει νὰ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα!»

Καὶ λέει στὸν ιερέα:

— Τί εἶπες, παρακαλῶ;

— Εἶπα: Ποῦ εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος; Κουφός εἶσαι;

— Βαρείακούω λιγάκι! Τί λέγαμε; "Α, ναί! ποῦ εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἔ; Καὶ πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτό, παρακαλῶ; Τί με πέρασες... γιὰ ραντάρ ἢ γιὰ τηλεόρασι; Τὸν εἶδες με τὰ μάτια σου νὰ θγαίνῃ ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ φεύγῃ! Μὲ εἶδες ἐμένα νὰ θγαίνω μαζί του; Μόνο ἓνα μπανάκι πήγα κι' ἔκανα σὲ μιὰ θάλασσα ζεστὴ-ζεστή, μαζί με μιὰ γοργόνα ποῦ δὲν μπορούσε νὰ συμμαζέψῃ τὴν οὐρά της! Πῶς μπορῶ, λοιπόν, νὰ ξέρω ποῦ πήγε ὁ Ὑπεράνθρωπος; "Ελα στὰ σύγκαλά σου, ἀνθρωπέ μου!

Ο ἱερέας τὸν χτυπάει στὸ στόμα με τὴν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ του. Τὰ δόντια τοῦ Κοντοστούπῃ ματώνουν!

— Πολλά λόγια λές! Δὲ σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ πῆς ποῦ πῆγε ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ σπίτι του!

Ο Κοντοστούπης φέρνει τὸ χέρι του στὸ στόμα, βλέπει τὸ αἷμα καί... θάζει τὰ κλάματα!

— Εἶδες τί ἔκανες; φωνάζει. Αἷμα! Τρέχει αἷμα ἀπὸ τὸ στόμα μου! Πάει! Πεθαίνω! Μὲ σκότωσες! Μὲ δολοφόνησες!.. Θά θρής τώρα γιὰ καλὰ τὸν μπελά σου! "Εχω ἓνα θεῖο, ποῦ ἔχει ἓνα φίλο, ποῦ ἔχει ἓναν ἐξάδελφο... ἀστυφύλακα! Τί θά τοῦ πῆς δταν ἔρθῃ καὶ σὲ ρωτήσῃ γιατί με σκότωσες; "Ε; Τί θά τοῦ

πῆς; Χριστούλη μου! Χριστου λάκῃ μου! Αἶμα!

— Θά μοῦ πῆς ποῦ μένει ὁ Ὑπεράνθρωπος, λέει ἀγρία ὁ ἱερέας, ἢ θέλεις νὰ σέ κεραυνοβολήσῃ ὁ Μαῦρος Θεός;

— "Ὅχι!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. Δὲ θέλω νὰ πεθάνω ἀπὸ κεραυνό! Θά μὲ καρθουνιάσῃ καὶ θά μοῦ... χαλάσῃ τὴ σιλουέττα!.. Θά προτιμοῦσα ἄλλο θάνατο... "Ἄς ποῦμε, νὰ μὲ τρομάξῃς ξαφνικά! "Ἔτσι, θά γίνω καρδιακὸς καὶ μπορεῖ νὰ πεθάνω σὲ καμμιά... πενηνταριά χρόνια!

"Ἐνα καινούργιο χτύπημα στὸ στόμα κάνει πάλι τὰ δόντια τοῦ Κοντοστούπῃ νὰ ματώσουν καὶ τὰ λόγια νὰ πνιγοῦν στὸ λαρύγγι του.

— Θά μετρήσω ὥς τὸ «τρία»!, λέει ὁ ἱερέας τοῦ Μαύρου Θεοῦ. "Ἄν δὲ μοῦ πῆς ποῦ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ὁ Μαῦρος Θεὸς θά ρίξῃ τὸν κεραυνό του! Ἀρχίζω! "Ἐνα...

Ὁ Κοντοστούπης ἀρχίζει τὰ παρακάλια.

— Μή, ἀδελφάκι μου! Μή, κουμπαρούλη μου! "Ἀφῆσέ με νὰ ζήσω! Νὰ χαρῆς τὸ σαρίκι σου!

— Δύο!, λέει ὁ ἱερέας.

— Χριστούλη μου!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης ὕστερικά. Βάλε τὸ χεράκι σου! Χριστιανὸς εἶμαι! Μὴν ἀφήσῃς αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρεις νὰ μὲ ψήσουν ζωντανό μὲ τὸν κεραυνό τους!

Ὁ ἱερέας ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ «τρία» μὰ ὁ Κοντοστούπης τὸν σταματᾷ.

— Στάσου!, τοῦ λέει. Θὰ μιλήσω! Θέλεις νὰ μάθῃς ποῦ μπορεῖς νὰ θρῆς τὸν Ὑπεράνθρωπο, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι! Λέγε γρήγορα!

— "Ἐ, λοιπόν, νάτος! Ἰκα-νοποιήθηκες;

Καὶ δείχνει πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ ὑπόγειου ναοῦ. Ὁ ἱερέας γυρίζει καὶ βλέπει τὸν... Ὑπεράνθρωπο νὰ στέκεται στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, καὶ νὰ τὸν κυττάζῃ χαμογελῶντας εἰρωνικά!

Τὸ τέλος τοῦ Μαύρου Θεοῦ

ΙΑ μερικὲς στιγμές, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κοντοστούπης, ὁ ἱερέας καὶ οἱ ἄλλοι σαρικοφόροι μένουν ἀσάλευτοι καὶ σιωπηλοί. Μόνο οἱ ἑκατοντάδες ἄνθρωποι ποὺ εἶναι καθισμένοι χάμω, ἐξακολουθοῦν νὰ λικνίζουν τὰ κορμιά τους μπρὸς - πίσω, προφέροντας σιωπηλὲς προσευχές.

"Ἐπειτα, ἓνα πανδαιμόνιο κραυγῶν καὶ κρότων, κινήσεων καὶ οὐρλιαχτῶν, ξεσπάει μέσα στὸν ἀπέραντο ναό.

Ὁ ἱερέας οὐρλιάζει στοὺς ἀνθρώπους του:

— Ἐπάνω του! Σκοτώστε τον!

Δεκάδες μαχαίρια ταξιθεύουν στὸν ἀέρα γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ δεκάδες μπράτσα ἀπλώνονται γιὰ νὰ τὸν πιάσουν.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος, μ' ἓνα τίναγμα τῶν ποδιῶν του,

έχει κιόλας βρεθῇ στὸν ἀέρα καὶ πετάει πρὸς τὸν τεράστιο θόλο τοῦ ναοῦ.

Ἀπὸ τὴν εἰσοδο, δεκάδες ἀστυνομικοὶ μὲ στολές ὀρμοῦν μέσα στὸ ναὸ μὲ τὰ πιστόλια τους στὰ χέρια καὶ μιὰ τρομακτικὴ μάχη ἀρχίζει ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ νόμου καὶ στοὺς σαρικοφόρους ὁπαδοὺς τοῦ Μαύρου Θεοῦ!

Ἐκπυροσκορπτήσεις ἀντηχοῦν καὶ σαρικοφόροι πέφτουν χτυπημένοι ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἀστυνομικῶν!

Μαχαίρια σκίζουν τὸν ἀέρα καὶ χώνονται σὲ κορμιά, ἀποσπώντας κραυγές πόνου ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς!

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι καθισμένοι χάμω, τὰ θύματα τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μαύρου Θεοῦ, συνέρχονται ἀπὸ τὴν νάρκη στὴν ὁποία τοὺς ἔχουν ρίξει οἱ μαγικὲς ἀναθυμιάσεις καὶ σκορπίζουν πανικόβλητοι πρὸς κάθε κατεύθυνση.

Ψηλά, στὸν ἀέρα, ὁ Ὑπεράνθρωπος διαγράφει ἕνα θεαματικὸ τόξο ἀποφασισμένος νὰ χτυπήσῃ τὸ τεράστιο ἄγαλμα στὸ κεφάλι καὶ νὰ τὸ καταστήσῃ ἀνίκανο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν κεραυνό του.

Μὰ ὁ Μαῦρος Θεὸς εἶναι ἐξίσου γοργός. Τὸ μέτωπό του λάμπει ξαφνικά. Μιὰ ἀστραπὴ ξεκινᾷ ἀπὸ αὐτὸ κι' ἕνας κεραυνὸς πηγαίνει καὶ χτυπάει κατὰστηθα τὸν ἀνίκητο, τὸν ἀτρόμητο ἥρωά μας!

Μὰ τὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου συνηθισμένον πᾶ ἀπὸ

τὴν πρώτη φορά, δὲν πέφτει τώρα ἀναίσθητο.

Κλονίζεται, ουσπᾶται ἀπὸ τὸν πόνο, χάνει τὴν ἰσορροπία του. Τὴν ξαναβρίσκει ὅμως σχεδὸν ἀμέσως χαμηλώνει ἄλ- λάζει τροχιά καί, διαγράφοντας ἕνα ἡμικύκλιο, πηγαίνει νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Μαύρου Θεοῦ ἀπὸ πίσω!

Ἀνεβαίνει ὡς τὸ κεφάλι τοῦ ἀγάλματος καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ τσακίσῃ μὲ μιὰ γροθιά, ὅταν θλέπει ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ σθεῖρκο, ἕνα μικρὸ ἀνοιγμα σὰν παράθυρο!

Περνάει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ σὰν χελιδόνι καὶ θρίσκει μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κεφαλίου τοῦ ἀγάλματος!

Ἐκεῖ μέσα, θλέπει ἕναν ἄντρα μὲ σαρίκι καὶ ρόμπα νὰ χειρίζεται ἕνα ἡλεκτρικὸ κανονάκι. Ὁ σαρικοφόρος τραβάει τὴ σκανδάλη κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος θλέπει μιὰ ἀστραπὴ νὰ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ κανονιοῦ, ποῦ εἶναι τοποθετημένον στὸ μέτωπο τοῦ ἀγάλματος, καὶ νὰ κεραυνοβολῇ ἕναν ἀστυνομικό!

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ λύσσα, ὁ Ὑπεράνθρωπος μ' ἕνα μεγάλο πῆδημα θρίσκει πάνω στὸ σαρικοφόρο καὶ μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά τόν... κεραυνοβολεῖ κι' αὐτὸν μὲ τὴ σειρὰ του!

Ἐπειτα, ἀρπάζει τὴν κἀνὴ τοῦ ἡλεκτρικοῦ κανονιοῦ καὶ τὴ λυγίζει στὰ δύο, καταστρέ-

φοντας έτσι για πάντα τὸ δολοφονικὸ αὐτὸ ὄπλο!

Πλησιάζει στὸ ἓνα μάτι τοῦ ἀγάλματος καὶ κυττάζει κάτω. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχουν νικῆσει! Οἱ περισσότεροὶ σαρικοφόροι εἶναι ξαπλωμένοι χάμω νεκροί, χτυπημένοι ἀπὸ σφαίρες! Οἱ ὑπόλοιποι ἔχουν παραδοθῇ!

Ὁ Κοντοστούπης, τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του ποὺ σώθηκε ἀπὸ σίγουρο θάνατο, χορεύει... ξεμπέκικο γύρω ἀπὸ τὸν ἱερέα τοῦ Μαύρου Θεοῦ, ποὺ τὰ χέρια του εἶναι δεμένα με χειροπέδες!

Ξαφνικά, σταματάει, στέκεται μπροστά του καὶ τοῦ λέει μιμούμενος κωμικὰ τὴ φωνή του:

— Ποῦ εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος; "Ε; Ποῦ εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος; Δὲν ξέρεις μιὰ παροιμία ποῦ, λέει «καλομελέτα κι' ἔρχεται»; Ἀπὸ τὸ πολὺ πές, πές, πές, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἦρθε στὸ τέλος καὶ φάγατε τὸ κεφάλι σας κι' ἐσύ κι' ὁ

Μαῦρος Θεός σου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ποῦ εἶναι ἀκόμα μέσα στὸ κεφάλι τοῦ ἀγάλματος, ἀποφασίζει νὰ σκαρώσῃ μιὰ φάρσα στὸ φίλο του.

— Κοντοστούπη!, μουγγρίζει με θαθειά, θαρειὰ φωνή.

Ὁ νάνος στριφογυρίζει τρομαγμένος. Κυττάζει τὸ ἄγαλμα γουρλώνοντας τὰ μάτια του καὶ λέει με φωνή ποὺ τρέμει:

— "Ε; Ποιὸς μίλησε;

— Ἐγώ, ὁ... Μαῦρος Θεός! ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Νόμιζες πὼς με νίκησε ὁ παλιό-Ὑπεράνθρωπός σου; Πέφτεις ἔξω! Τὸν κατάπια! Ναι! Τὸν κατάπια, ὅπως θὰ καταπιῶ κι' ἐσένα!

Ὁ Κοντοστούπης ἀνοιγοκλείνει τὸ στόμα του σπασμωδικά, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἀρθρώσῃ λέξι. Τὸ πρόσωπό του χλωμαίνει, τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ σωριάζεται χάμω!

— Μὲ κατάπιε ὁ Μαῦρος Θεός!, μουρμουρίζει.

Καί... λιποθυμεῖ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότητα «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ κινδυνεύει!	4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.	5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Διάσκων.	6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
	7) Σύγκρουσις Γιγάντων.
	8) Ὁ Μαῦρος Θεός θανατώνει

Ἀγαπητοί μου Ἀναγνώστες,

Στὸ 9ο τεύχος τῶν περιπετειῶν μου, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Τρίτῃ, θὰ δοκιμάσετε μιὰ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη ἐκπληξί!

Θὰ γνωρίσετε τὸν Κεραυνό, τὸ γυιό μου, ποὺ θὰ σᾶς ξετρελλάνῃ μὲ τὶς καταπληκτικὰς ἱκανότητές του καὶ τὰ θαυμαστά κόλπα του. Στὴν περιπέτεια τοῦ 9ου τεύχους, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

Κεραυνός

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ

δὲ θὰ εἶμαι μόνος στὸν ἀγῶνα μου ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος! Θὰ ἔχω βοηθὸ καὶ συμπαρκαστάτη μου τὸ γυιό μου, τὸν Κεραυνό, ποὺ δὲν ὑστερεῖ καθόλου ἀπὸ μένα!

Δικός σας
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Υ. Γ. Ὁ Κοντεστεύπης κοντεύει νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ ζήλεια του!

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υπερανθρώπου», Λέκκα 23.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Τυπογραφία: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος)

ΑΡΙΘΜΟΣ 8 — ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἐτησία δραχ. 110.000 — Ἐξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία δολλάρια 7 — Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Σφιγγὸς 38, Ἀθήναι.

Ἐκδοσίς — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

